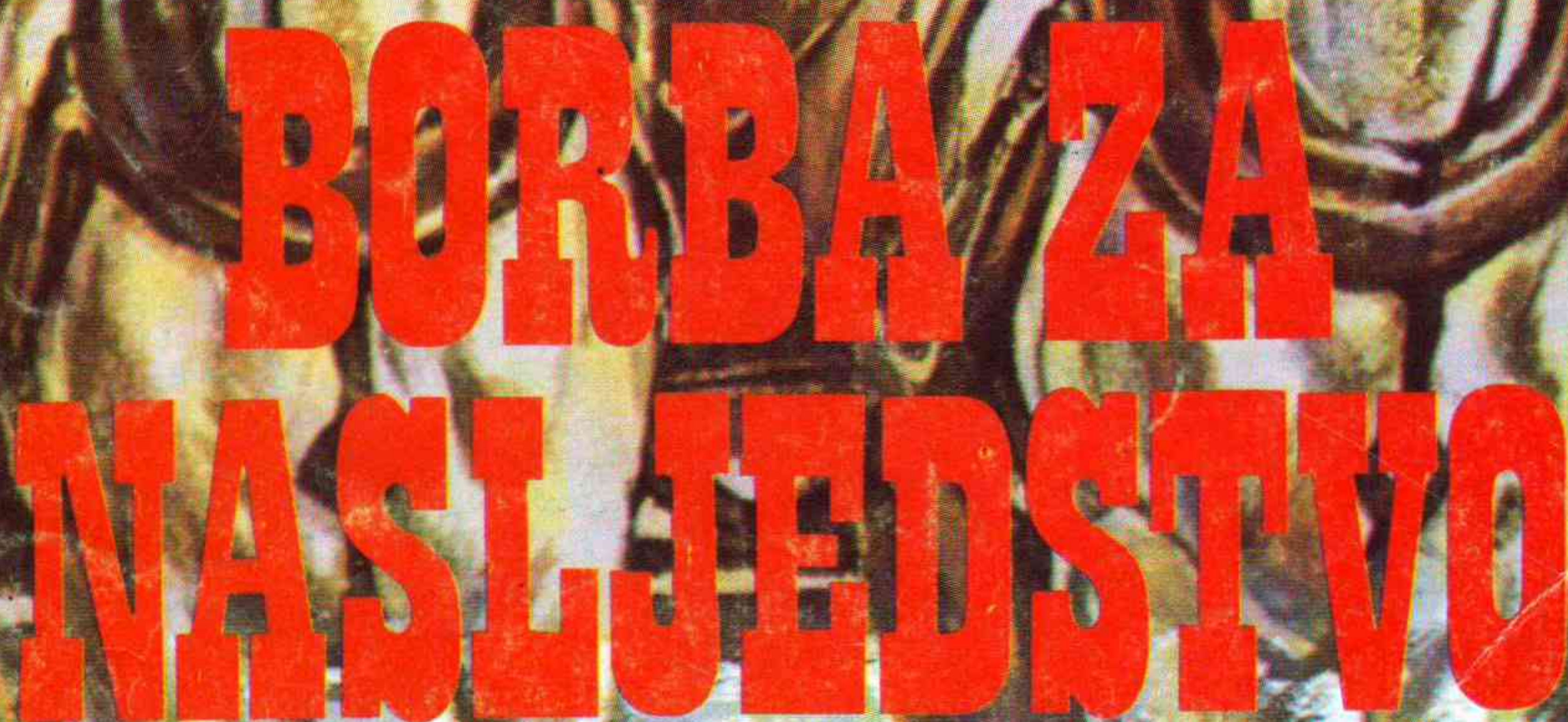

LASSO

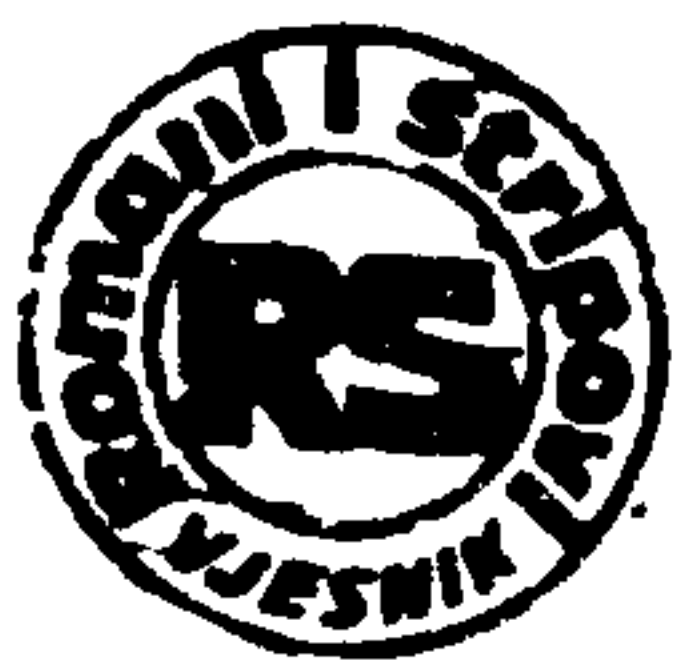
BORBA ZA NASLJEĐSTVO

Jane Mark

BORBA ZA NASLJEDSTVO

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR «Vjesnik» (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR «Vjesnik», n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije «Romani i stripovi»: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** («Laso»), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke «Super strip» i «Trag»), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašček**, **Ana Župan** («Život»).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 605

JANE MARK: BORBA ZA NASLJEDSTVO

Recenzija: **Božidar Stančić**

Copyright: **Josip Supić**

LASO 605 izlazi 17. 5. 1985.

I

Terry je provjerio da li je konopac kojim je sapeo svog pastuha čvrsto svezan, a zatim se uputio do dvadesetak metara udaljene stijene. Ispod nje se prostirao uski pojas sjene. Budući da je to bilo jedino mjesto u okolini na kojem je mogao naći kakav-takav hlad, odlučio je da tamo postavi logor. Podigao je bisage i uputio se uz brežuljak.

Kad je došao do stijene, odložio je bisage na zemlju, a zatim je krenuo u potragu za suhim granama kojima je namjeravao potpaliti vatru. Na svu sreću, nedaleko od tog mjesta raslo je nekoliko crnogoričnih stabala. Terry je skinuo šešir i u njega nabacao gomilu suhih češera. Već je čuo priče o tome kako se Indijanci vrlo rado služe češerima i sličnim plodovima raznih četinara za ogrijev. Lako su se palili i davali su dugotrajni žar, a i meso koje je na njemu bilo ispečeno imalo je ugodan miris.

Vratio se do stijene i naložio vatru. Plameni jezičci veselo su zapucketali i vinuli se gotovo pola metra u zrak. Pričekao je dok se oganj nije rasplamsao,

a onda je iz bisaga izvadio zeca kojeg je tog jutra ustrijelio. Oderaо mu je kožu, a onda zašiljio granu i na nju ga nataknuo.

Dotle su češeri potpuno dogorjeli i pretvorili se u žar, koji je tinjao raspirivan povjetarcem. Terry je sa svake strane improviziranog ognjišta zabio po jednu granu, što se na kraju račvala. U rašlje je stavio ražanj sa zecom, sjeo na zemlju i pripalio cigaretu. Polako je uvlačio dimove promatrajući kako površinski sloj mesa dobiva rumenkastu boju. U ustima mu se skupljala slina, jer tog dana još nije ništa okusio. Okrenuo je roštilj tako da je počela cvrljiti druga polovica.

Lijeno se protegnuo i legao na zemlju. Glavu je naslonio na bisage, a preko lica navukao šešir. Tek tu i tamo polako bi se pridigao da okrene pečenku, a onda bi opet zauzeo ležeći položaj.

Nakon otprilike jednog sata zaključio je da bi zec morao biti ispečen. Izvadio je nož i zarezao meso. Zadovoljno je coknuo jezikom kad se uvjerio

da je meso doista pečeno. Odmaknuo je zeca s vatre i nekoliko minuta pričekao da se ohladi, a onda je nožem odrezao poveći komad.

Upravo je htio zagristi u slasnu pečenku kad je iza sebe začuo neki glas:

– Da se nisi maknuo! Inače ne odgovaram za posljedice!

Terry se skamenio, iako to nije najbolji izraz za promjenu koja se dogodila. Svi mišići na njegovu tijelu se se napeli pripravnici da reagiraju na iznenadnu opasnost. Mozak mu je munjevito radio, razmišljajući da li da pokuša iznenaditi protivnika ili da prička dalji razvoj. Na kraju se odlučio za ovo drugo rješenje, prvenstveno zbog toga što je čuo da glas dolazi iza njega. Nije mogao sigurno odrediti gdje se protivnik nalazi, a to je moglo biti kobno. U takvim situacijama, kad su odlučivali djelići sekunde, svaki pogrešan potez mogao je vrlo lako biti i posljednji u njegovu životu.

Kad je malo pomaknuo glavu ulijevo, vidio je neznaničevu sjenu. To je moglo značiti samo jedno: čovjek se nalazio na stijeni. Prokleo je svoju nesmotrenost, jer prije nego što je postavio logor nije provjerio okolicu. Smatrao je da vjerojatno nitko nije tako lud da po takvoj sparini luta zabačenim i polupustinjskim područjem. Na njegovu žalost, na svijetu su ipak morali postojati takvi ludaci.

Kog sam se vruga upravo ja morao na njega namjeriti, ne-raspoloženo je pomislio.

Kad je malo bolje promotrio sjenu, zapazio je da čovjek u ruci drži neki dugi i donekle tanki predmet. Nije bilo potrebno previše mudrosti da zaključi da je to puščana cijev. To je zapravo učvrstilo Terryjevu odluku da se ne pomakne.

– Vidim da si pristojno odgojen – našalio se čovjek.

– Dosad nisam smatrao da je to neka osobita vrlina – bijesno je odbrusio Terry.

Ljutilo ga što je potpuno bespomoćan. Njegov je život visio o tankom koncu. Neznananac je jednostavno mogao povući okidač pa okončati i problem i njegov život.

No Terry je isto tako dobro znao da je to mogao odmah učiniti da je namjeravao. Po svemu sudeći, ipak nije bilo tako jer, iako mu je glas zvučao odlučno, u njemu se nije osjećala nikakva prikrivena prijetnja.

Pokušavajući proniknuti zbog čega je neznananac odlučio da se upoznaju na taj način, Terry je odlučio da mu ni najmanjom sitnicom ne da povoda koji bi ga potaknuo da ispuni svoju prijetnju.

– To je samo tvoj problem, druškane – raspoloženo je rekao neznananac, a odmah zatim je tišim glasom nastavio: – A sad otkopčaj pojas s revolverima!

Terry je bez suprostavljanja poslušao zapovijed. Otkopčao je pojas i pustio da padne na zemlju. Žalosno je pogledao komad pečenja koji je morao baciti.

– Kad već pričamo o pristojnosti, vjerojatno ti je netko spo-

minjao da obično valja pričeka-
kati dok netko završi s ruč-
kom, a tek onda ga se uznemi-
ravati – pobunio se Terry.

– Žao mi je, ali prokleta mi
se žuri, i nisam imao vremena.
Možda drugi put.

Sumnjam da ćemo za to
imati priliku, pomislio je Terry,
ali je samo rekao:

– Barem mi poželi dobar
tek.

– Uvjeravam te da ću to doi-
sta učiniti, iako sam prilično
siguran da bi ti ubrzo nakon
toga prisjelo – nasmijao se
čovjek dok je silazio sa stijene.

Hitro se sagnuo i uzeo pojas
s koltovima. Iz korica je izva-
dio jedan revolver i povukao
kokot.

Terry je napeto očekivao što
će napadač učiniti. Kroz mo-
zak mu je iznenada prostrujila
pomisao da je prevaren.

U istinitost te svoje pretpo-
stavke se uskoro uvjerio, kad
mu je čovjek rekao:

– A sad se okreni, ali po-
lako, bez naglih pokreta!

Terryju nije ni padalo na um
da ga ne poslušaj. Previše do-
bro je poznavao ubojitost svog
oružja.

Kad se okrenuo, pred sobom
je ugledao gotovo golobradog
mladića. Po Terryjevoj proc-
jeni nije mogao biti stariji od
dvadeset godina. Momak je
imao okruglo lice, uokvireno
kovrčavom crnom kosom. Dva
velika smeđa oka pokušavala
su ga strogo promatrati, no
unatoč svim mladićevim napo-
rima u njima se mogla naslu-
titi bojazan i nesigurnost.

U ruci je držao Terryjev kolt,
čija je cijev vidljivo podrhta-

vala. Nedaleko od njega na
zemlji je ležao štap.

Nasjeo sam kao posljednja
budala, ljutio se Terry. Sva
sreća što se nisam namjerio
na opasnijeg protivnika.

– Vjerujem da znaš u što si
se upustio, momče –
smrknuto je napomenuo.

– Drugo ništa mi nije preo-
stalo – pomalo očajničkim gla-
som odgovorio je mladić.

Terry je načinio pokret kao
da mu se želi približiti, no od-
mah je odustao od toga vid-
jevši kako se mladićev prst
jače stisnuo oko okidača. Na
licu mu se pojavio odlučan iz-
raz, koji je najrječitije govorio
da je pripravan na sve.

– U kakve si se to neprilike
uvalio, momče? – upitao ga
Terry, nastojeći barem malo
zadobiti njegovo povjerenje.

– Nisam se ja sam ni u što
uvalio, već su to učinili drugi!
– bijesno je povikao mladić. --
Osim toga, ne zovi me tako.

– Kako ti je ime? – Terry
ga je mirno upitao.

– Edward... Edward Norton.

– U redu, Edwarde, sad mi
reci zbog čega ti je sve to bilo
potrebno? – Pretvaraš se kao
da si prvi put čuo za mene. Mi-
sliš da ne znam da si jedan od
Harrisonovih ljudi.

– Kunem ti se da nikad ni-
sam čuo za tog Harrisona.
Osim toga, prvi put sam u
ovom kraju.

– Pričaj ti to nekom dru-
gom, možda ti i povjeruje! –
praskao je Edward.

– Ne znam što bih trebao
učiniti da te uvjerim da si u
zabludi?

— Baš ništa, jer ti nimalo ne vjerujem. Zbog toga ti je svaki trud uzaludan!

Terry je pokušao još nešto reći, ali ga je Edward prekinuo. Ljutito je zamahnuo rukom, pokazujući mu revolverskom cijevi da je pripravan na sve.

— Dosta je bilo razgovora. Budi sretan što te nisam ubio. Da sam kojim slučajem ja pao u vaše ruke, uvjeren sam da ne biste bili nimalo sentimentalni.

Terry je shvatio da mu je uzaludan svaki trud da razuvjeri momka, pa je samo slegnuo ramenima. Edward je njegov pokret shvatio kao priznanje. No on je već odlučio što će učiniti.

— Potreban mi je konj. Zbog toga ću uzeti tvoga konja. Terryju je od ljutnje navrla krv u glavu. Još se nije dogodilo da netko nekažnjeno uzme njegova konja. Krajnjim se naporom prisililo da se smiri. Znao je da od ljutnje neće imati nikakve koristi. Samo bi mogao još više naljutiti mladića.

— To je najobičnija otimačina. Vjerojatno ti je poznato kako završavaju konjokradice? — hladno je upitao.

— Ovo nije krađa već obična posudba — pobunio se Edward.

— Nije šija nego vrat — ironično će Terry.

— Rekao sam da ću ti konja vratiti.

— Baš me zanima kad? — narugao se Terry.

Bilo mu je potpuno jasno da svog pastuha neće više nikad vidjeti.

— Ostavit ću ti ga u konjušnici u Mallawsu.

— Najprije mi moraš objasniti gdje se nalazi to mjesto.

— Nemoj se praviti ludi nego što jesi! — naljutio se mladić. — Još ćeš me zbilja na kraju uvjeriti da si prvi put u ovom kraju.

— Ako ti to i ponovim, neće mi povjerovati — rekao je Terry.

— Imaš pravo, i nemoj se više truditi. Rekao sam ti da mi je konj potreban i da nije posrijedi nikakva krađa.

— Cilj opravdava sredstvo — Terry nije mogao odoljeti a da ne promrmlja. — Siguran sam da shvaćaš da je i meni konj potreban, no tvoji ciljevi su zacijelo plemenitiji!

— Već sam ti rekao da ne iskušavaš moje strpljenje — opomenuo ga mladić. — Da bih te uvjerio da nisam tako loš, ostavit ću ti pušku.

— Odista plemenito!

Edward se nije više obazirao na njegove opaske. Iz korica na sedlu izvadio je vinčesterku, brzo iz magazina izbacio metke, a zatim dobacio pušku Terryju. On ju je spretno uhvatio, pa je odložio na zemlju. Bez municije od nje ionako nije imao nikakve koristi.

Edward je opasao pojas s revolverima. U prazne korice stavio je kolt koji je dotad držao u ruci. Od Terryja mu u tom trenutku ionako nije prijetila nikakva opasnost. No smatrao je da nikakva mjera opreznosti nije pretjerana, pa se uputio prema konju hodajući natraške, kako bi mogao Terryja držati na oku. No ovome

nije bilo ni na kraj pameti da nešto pokuša. Znao je da nema baš nikakvih izgleda, a postojala je opasnost da mladić izgubi živce. Ionako mu je bilo potpuno jasno da Edward nije navikao na takve situacije.

Zbog toga je mirno promatrao kako je mladić odvezao konopac kojim je konj bio privezan, prebacio sedlo na pastuhova leđa i pričvrstio stremen. U sljedećem trenutku spretno je uzjahao. Mahnuo je Terryju gotovo kao da se oprašta od dobrog znanca, a ne od čovjeka kojemu je uzeo konja, i barem je tako vjerovao, od svog neprijatelja.

Podbo je konja i životinja je potrčala niz brežuljak. Uskoro su zamakli iza velike stijene i Terry više nije vidio ni konja ni jahača. Duboko je uzdahnio i promrmljao:

— Barem mi je ostavio pušku. U ovoj divljini i to je nešto.

Pokupio je metke i ubacio ih u magazin vinčesterke, a zatim je i sam krenuo proplankom niz koji je prije nekoliko trenutaka odjahao mladić koji mu je uzeo konja.

II

— Prije ću lipsati od umora nego što stignem do nekoga naseljenog mjesta — bijesno je Terry promrmljao. — Čini se da je ovim putem netko prošao prije najmanje deset godina.

Pješačio je već gotovo četiri sata, a da pri tom nije susreo ni živog stvora, ako se u obzir ne uzme poneki gušter koji bi

tu i tamo pretrčao preko ceste, uznemiren dolaskom neobičnog bića.

Terry je bivao sve umorniji. Noge su ga tako boljele da ih gotovo nije osjećao. Nije bio navikao na pješaćenje, i to je sad skupo plaćao. Najveću udaljenost koju je u životu pješice prešao, ako se zanemari udaljenost koju je u djetinjstvu prelazio između svoje kuće i škole, bila je između hotela i saluna u kojem se želio malo opustiti i potražiti razonodu.

Svaka škola se plaća, gorko je pomislio i nastavio šepesati.

Tada mu se učinilo da u daljini čuje neki zvuk. Kad se okrenuo, iza sebe je ugledao oblačić prašine. Oblačić se svakog trenutka sve više povećavao, i uskoro je Terry shvatio da mu se približava poštanska kočija.

Raspoloženje mu je odmah poraslo. Kako i ne bi, kad je znao da će uskoro njegovim mukama doći kraj. Stao je pored ceste, strpljivo očekujući da se kočija dokotrlja do njega.

No na njegovo iznenađenje vozilo nije usporavalo, iako ga je, po svemu sudeći kočijaš morao vidjeti. Terry je odskočio na stranu u posljednjem trenutku. Ljutito je opsovao, jer ga je potpuno obavio oblak prašine.

Tada je začuo škripu kado sa se lome kotači. Životinje su zaništale i kočija se zaustavila kad je Terry već pomislio da će protutnjati pored njega kao pored indijanskog groblja.

— Ako si nas naumio opljačkati, gadno si se preračunao! Naše puške su uperene u tebe! — začuo se neki glas.

Da mi je samo znati kako uopće nešto mogu vidjeti kroz ovu prašinu. — čudio se Terry.

— Da sam to namjeravao, budite sigurni da bih to lukavije izveo.

— Kog vruga radiš ovdje? — čudio se čovjek. — Nemoj mi samo reći da si izišao da malo protegneš noge.

— Nešto slično. Oteli su mi konja — mirno je odgovorio.

Prašina se malo slegla i Terry je tak tada ugledao čovjeka s kojim je razgovarao. Sjedio je na vozačevom mjestu. Pored njega je sjedio neki muškarac, koji je u rukama držao skraćenu dvocijevku. Njezine dvije cijevi bile su uperene u Terryjeva prsa.

— Koliko je udaljeno najbliže mjesto? — upitao je Terry.

— Dva dana pješaćenja — nasmijao se vozač.

Njegov pratilac je prasnuo u grohotan smijeh, jer je smatrao da je to izvanredna šala. Terry se samo kiselo nasmijeo.

— Ne moraš se bojati da ćemo te ostaviti, iako si to zaslužio kad si dopustio da ti otmu konja — ozbiljnim je tonom nastavio vozač.

Dao je Terryju glavom znak, a on je otvorio vrata i ušao u kočiju. Ne gubeći više ni trenutka, vozač je povikao i zamahnuo bičem i konji su naglo pojurili, pa je Terry tek krajnjim naporom uspio zadržati ravnotežu. Na trenutak je pomislio da će pasti u naručje postarije dame koja ga je promatrala raskolačenim očima.

Terry se stropoštao na prazno sjedalo, skinuo šešir i naklonio se ženi. Ona je još jednom zakolutala očima, a onda se naglo zabuljila u knjigu koju je držala u uci.

Terry je znatiželjno pogledao preostale putnike. Dvojicu muškaraca koji su bili odjeveni u gradska odijela tek je letimično pogledao. Pogled mu se malo duže zadržao na nekom srednjovječnom muškarcu, koji je unatoč sparini koja je vladala u kočiji na glavi imao široki stetson. Nešto mu se u izrazu njegova lica nije sviđalo. Zbog svoja dva duga obješena brka, koja su Terryja podsjećala na brkove morža, bio bi čak smiješan da nije bilo podla izraza u njegovim očima.

Pored njega je sjedila plavokosa žena odjevena, koliko se Terry razumio u te stvari, u vrlo skupocjenu svilenu haljinu. Bila je prava ljepotica, pa nije mogao s nje skinuti pogleda. U glavi mu se zavrtjelo kao da je popio pola boce viskija.

Žena je osjetila njegov pogled, pogledala ga je znatiželjno i nasmiješila se. Taj njezin pokret zapazio je muškarac morževskih brkova, ljutito je odmjerio Terryja i procijedio kroz zube:

— Nešto nije kako treba, Margit?

— Sve je u redu, Gene — zacvrkutala je ona svojim baršunastim glasom.

Po morževu posjedničkom tonu kojim joj se obratio, Terry je pretpostavio da mu je ona najvjerojatnije žena.

Na svijetu odista nema pravde kad ovakva ljepota može pripadati jednom tavkom tipu, rezignirano je pomislio, zabio ruke u džepove hlača i zagledao se kroz prozor, iako tamo ničeg osobitog nije mogao vidjeti. Krajolik je bio jednoličan i prilično nezanimljiv. Posvuda su prolazili kraj omanjih stjenovitih brdašca na kojima je tek tu i tamo raslo poneko drvo.

Terry bi svakako radije promatrao lijepu suputnicu, ali je znao da od gledanja nema nikakve koristi. Nakon nekog vremena udobno se naslonio i navukao šešir preko lica. Zaspao je čim je sklopio oči.

III

Probudilo ga je neko stravično cviljenje, pomiješano s glasnim kočijaševim povicima. Kočija se sva zatresla, pa je u prvom trenutku pomislio da su ih napali razbojnici ili Indijanci.

Na njegov sreću nije se dogodilo ništa od svega toga. Odmaknuo je šešir, pogledao kroz prozor i shvatio da su stigli u neki grad. Ostali putnici su se uskomešali. Ustali su sa svojih sjedala i dohvatili ručnu prtljagu.

Prvi se iz kola iskobeljao »morž«, kako je Terry već nazvao tipa opuštenih brkova. Grubo je odgurnuo jednog putnika i otvorio vrata. Kavalirski je pružio ruku ljepotici koju je nazvao Margit i pomogao joj da izide.

Za njim su izašla dva muškarca u gradskim odijelima, a odmah za njima i Terry.

Znatiželjno se ogledao. Spazio je niz lijepih zgrada svježe obojenih pročelja. Oko kočije se okupila gomila muškaraca i djece koji u tom trenutku nisu imali nekog važnijeg posla. Čak da su ga i imali, Terry je znao da je u svim gradićima na jugozapadu dolazak poštanske kočije uvijek značio događaj koji je malo tko želio propustiti. Osim rijetkih putnika koji bi dojahali u gradiće, poštanske su kočije bile jedini izvori novosti. S njima je dolazila štampa s Istoka, doduše obično stara po nekoliko tjedana, ali drugih izvora informacija nije bilo.

Najsvježije novosti ljudi su saznavali od vozača poštanskih kočija i njihovih pratilaca. Zbog toga su oni bili osobito omiljeni među stanovnicima tih gradića. Navikli su da ih najprije časte pićem i hranom, a tek nakon toga govorili su im o onome što ih je zanimalo.

Terryja gotovo nitko nije ni pogledao. Sva pažnja prisutnih bila je usmjerena na vozača i njegova pratioca. Zbog toga se i nije začudio što je dva puta morao ponoviti pitanje prije nego što mu se jedan od prisutnih muškaraca udostojio odgovoriti.

— Što ste rekli? — mrzovoljno ga je upitao.

— Kako se zove ovo mjesto? — ne gubeći strpljenje, Terry je i treći put ponovio svoje pitanje.

Muškarac ga je iznenađeno pogledao, jer nije bio siguran

da li ga to ozbiljno pita ili samo zbija šalu. No Terryjevo lice je bilo ozbiljno, pa je upitani preko volje odbrusio.

– Mallaws, čovječe. M-a-l-l-a-w-s!

To je rekao kao da ima posla sa slaboumnom osobom.

Terry se pristojno zahvalio i okrenuo da bi se probio kroz gomilu ljudi.

– E, tko sve još neće doći u naš grad – više za sebe ljutito je promrmlijao čovjek kojemu još nije bilo jasno kako netko može putovati a da uopće ne zna kamo putuje.

Terry se napokon uspio izvući iz gomile muškaraca koja ga je okruživala. Odlučio je da više nikog ništa ne pita već da sam pronaći ono što ga je zanimalo.

Upravo tada je iza svojih leđa začuo povik:

– Kamo tako žuriš, druškane?!

Terry se okrenuo, iako nije vjerovao da su riječi upućene njemu. No bile su, jer su ga svi gledali. Vozač poštanske kočije se podbočio i ljutito ga promatrao. Po tome je zaključio da je on povikao. Prije nego što je dospio bilo što reći, kočijaš je opet zagrmio:

– Zar ti nije poznato da se prijevoz kočijom plaća?

– Potpuno sam smetnuo s uma da vam nisam platio – rekao je Terry ispričavajući se.

– Nešto si zaboravljiv, a još si prilično mlad. Što će tek biti kad dodeš u moje godine?

Terry ga je samo hladno odmjerio i procijedio:

– Koliko?

– Tri dolara – manje sigurnim tonom odvratio je čovjek, jer mu se nimalo nije svidio Terryjev pogled.

Terry mu je pružio pet dolara i kratko rekao:

– Zadrži ostatak.

– Hvala, mister – gotovo ponizno je rekao kočijaš, ali Terry ga više nije ni pogledao.

Uputio se prema kraju ulice, jer je pretpostavljao da se vjerojatno ondje nalazi konjušnica.

I doista, nakon otprilike trista metara stigao je do duge prizemnice, na kojoj gotovo i nije bilo prozora. Iznad vrata se nalazila ploča na kojoj je krupnim slovima bilo napisano KONJUŠNICA.

Terry je gurnuo vrata i ušao u kuću. Zapahnuo ga je smrad konjskog izmeta. S gađenjem je začepio nos i ogledao se.

Odjednom se pored njega stvorio neki čovječuljak. Iako je izgledao kao dječak od petnaestak godina, na licu mu se jasno vidjelo da je već odavno prevalio četrdesetu.

Terry ga pozdravi. Umjesto bilo kakvog pozdrava čovječuljak ga je upitao glasom koji je odavao da svoj posao obavlja preko volje:

– Gdje vam je konj?

– Navodno se nalazi ovdje.

– Kako to mislite da se „navodno nalazi ovdje“? – mrzovoljno je upitao čovjek, jer mu se učinilo da se došljak šali.

– Rečeno mi je da će se konj nalaziti ovdje.

– A kako izgleda taj konj?

– Crni pastuh, s bijelom zvijezdom na čelu.

Konjušar se u nedoumici počeo po glavi, a onda se odjednom nečeg sjetio.

— Ovdje se doista nalazi jedna takva životinja, samo nisam baš pretjerano siguran da vama pripada.

— Ne moraš time razbijati glavu, prijatelju — promumljao je Terry.

Nije više obraćao pažnju na čovječuljka, kao da uopće ne postoji. Okrenuo se i krenuo prema jaslama. Iako je u staji bilo polumračno, Terry je odmah opazio svog pastuha.

— Bronco — radosno je prošaptao.

Čim je čula poznati glas, životinja je podigla glavu i radosno zarzala. Naćulila je uši i pogledom punim očekivanja pogledala Terryja kao da se nada da će je izvući iz toga tamnoga i nemogućeg mjesta na kojemu se našla.

Terry je pomilovao pastuha po vratu. Tek tada je opazio da ga čovječuljak prati u stopu.

— Uzet ću ovoga konja.

— Ne dolazi u obzir — mrzovoljno je odgovorio konjušar.

— Zašto?

— Pripada nekom momku koji tvrdi da se zove Edward Norton.

— A ja tvrdim da pastuh pripada meni! — ljutito je rekao Terry.

— Možda je to odista tako — zamišljeno je promumljao konjušar nastojeći srediti zbrku koja mu je vladala u glavi. — Mladić je rekao da će po konja doći njegov pravi vlasnik.

— Evo, vidiš da imam pravo — pobjedonosnim je glasom rekao Terry, sretan što se više

ne mora prepirati s tim osobe-njakom.

No prerano se ponadao da je riješio nesporazum.

— To što tvrdite da je konj vaš, baš ništa ne rješava. Tako bi mogao doći bilo tko i tvrditi da je konj njegov.

— Ja nisam bilo tko, prijatelju — samouvjereno se nasmi-
juljio Terry i tutnuo čovječuljku nekoliko dolara u šaku.

Činilo se da je to bio pravi način na koji je trebalo s njim razgovarati. Odjednom je konjušar izgubio volju za daljom prepirkom. Slegnuo je ramenima i složio se:

— Naposljetku, valjda vi poznajete svoga konja.

— Glavno je da smo se ipak razumjeli — zadovoljno je rekao Terry, sretan što se nesporazum riješio.

Potapšao je konja i nastavio:

— Neko vrijeme ću se zadržati u gradu, pa je najbolje da konj ostane ovdje. Nadam se da ćete ga dobro timariti i da neće biti gladan i žedan.

— Možete se potpuno pouzdati u mene, mister. Još se nitko nije potužio na Jima Callaghana.

— Drago mi je što je tako, Jime. Od prvog trenutka sam znao da se Bronco nalazi u prvim rukama.

Čovječuljkovo lice je zasjalo. Bilo je više nego očito da mu je pohvala godila.

— Reci mi gdje bih mogao naći tog Edwarda Nortona? — upitao je Terry naoko nezaintersirano.

Konjušar se lukavo nasmi-
jao.

— Ako je još živ, onda će biti najsigurnije da ga večeras potražiš u salunu. »Alamo«. Tamo ionako na večer svi zalaze, jer to je jedini salon u gradu u kojem se čovjek malo može zabaviti.

— Hvala na obavijesti — kratko je rekao Terry.

— Molim. I drugi put — promrmljao je konjušar.

Oči su mu se zaiskrile kad je ugledao još nekoliko dolara koje mu je Terry tutnuo u šaku.

IV

U salon »Alamo« Terry je ušao tek poslije deset sati navečer. Pošto je izišao iz konjušnice, potražio je smještaj. U gradu je postojao samo jedan hotel, pa nije imao veliku mogućnost izbora. Na svu sreću, u hotelu je bilo dovoljno praznih soba. Kad se pošteno navečerao, priuštio si je luksuz koji je već odavno priželjkivao. Momak koji je obavljao sve »prljave« poslove u hotelu u njegovu je sobu donio veliku kadu, bolje rečeno ovcu bačvu, u koju je nalio desetak vjedara vruće vode.

Terry je skinuo odjeću i s užitkom se uvalio u kadu. Pošto se pošteno namočio, skinuo je sa sebe debeli sloj prašine. Bio je više nego siguran da je tih slojeva bilo nekoliko.

Salon je bio pun posjetilaca. Uglavnom muškaraca. Među njima je Terry vidio tek nekoliko žena. No one, po svemu sudeći, nisu bile posjetioci već dio osoblja saluna zadužen za animiranje gostiju.

Na Terryja nitko nije obrao pažnju, što nije bilo nimalo neobično, jer su ljudi bili zaokupljeni promatranjem tučnjave koja se upravo odvijala. To zapravo i nije bila tučnjava u pravom smislu te riječi, jer su četiri muškarca premlaćivala jednog momka.

Terry je odmah prepoznao žrtvu: bio je to momak koji mu je oduzeo konja. Bilo je pravo čudo što ga je Terry uspio prepoznati, jer je mladićevo lice od mnogih udaraca bilo pretvoreno u krvavu gotovo bezličnu masu.

Dva muškarca su ga držala, a druga dvojica su ga tukla. Krupniji i stariji čovjek udario bi ga tek ponekad, a drugi, crvenokosi čija je glava Terryja podsjećala na polje kukuruza, bio je neumoran. Zamahivao je čas lijevom, pa desnom rukom, udarajući jadnog Edwarda Nortona po svim dijelovima tijela.

Promatrači su rogoborili zbog neravnopravne borbe i bespotrebnog izživljavanja na nemoćnom protivniku, no nisu se usuđivali otvoreno miješati u sukob.

Pet minuta pošto je Terry ušao u salon, činilo se da su se razbijači napokon umorili. Crvenokosi mladić dao je znak dvojici muškaraca koji su držali Nortona i oni su ga ispustili kao vreću krumpira.

Jadni mladić se beživotno skljkao na pod. Na njega više nitko nije obraćao pažnju. No on se još nije predavao. Posljednjom snagom pokušao je izvući revolver, onaj isti kolt koji je oduzeo Terryju.

Njegov pokret ipak nije ostao nezapažen. Crvenokosi je krajičkom oka spazio kako njihova žrtva pokušava izvući revolver. Grubo je zamahnuo nogom i udario mladića u ruku, pa mu je oružje ispalo iz šake.

Zamahnuo je još jednom da bi raspalio žrtvu nogom u lice, ali je u tom trenutku iza sebe začuo glas:

– U redu, momče! Bilo bi dosta za večeras!

Ljutito se okrenuo i iznenađeno zabuljio u plavokosog čovjeka, kojeg dotad još nije vidio u gradu. Posegnuo je za revolverom, ali se naglo predomislio. Nešto ga je u čeličnoplavim strančevim očima prisililo na oprez.

Okrenuo se prema svojim prijateljima kao da od njih očekuje pomoć. Dvojica od njih su zbunjeno izbjegavala njegov pogled. Učinilo mu se da se može osloniti jedino na četvrtog muškarca iz svoga društva. Krupni čovjek nosa poput mrkve i tupa pogleda ljutito je odmjeravao Terryja.

– Zar te nisu naučili da se ne miješaš u stvari koje te se ne tiču? – prijeteci je procijedio gorostas.

– Možda me se i tiču – mirno je odgovorio Terry.

– Pametnije ti je da ostaneš po strani, stranče.

– Hvala na savjetu – suho je odvratio Terry. U njegovu glasu jasno se osjećalo da ne odustaje od svoje namjere.

– Zbog čega se uopće miješaš u naše stvari? Samo nepotrebno navlačiš na vrat neprilike – još jednom ga je poku-

šao upozoriti krupni muškarac.

– S njim još imam raščistiti neke stvari. Poslije toga možeš s njim raditi što želiš.

U međuvremenu se Norton pridigao, no činilo se da to nitko od prisutnih nije opazio. Mladić je bio žilaviji nego što je izgledao kad je nakon dobivenih batina smogao snage da ustane.

To nisu opazili ni Terry ni muškarac s kojim je upravo ulazio u sukob.

– Nisam navikao na takve stvari, stranče. Dosad sam uvijek ja odlučivao što ću raditi – bijesno je napomenuo div.

– Vrijeme je da promijeniš navike – nasmijuljio se Terry.

– Opomenuo sam te da ne činiš gluposti – opet je zaprijetio njegov protivnik.

– Čini se da postaješ plemenitiji ili mekši – cinički je rekao Terry.

Krupni muškarac više nije mogao trpjeti uvrede. Desnom rukom posegnuo je prema revolveru što mu je visio nisko obješen s desne strane. Terry ga je pustio da izvuče revolver, a tek onda je munjevito uperio u njega svoju vinčesterku i opalio. Brzo je ubacio u cijev novi metak i repetirao oružje, ali to više nije bilo potrebno.

Njegov prvi metak pogodio je protivnika u prsa, nekoliko centimetara od srca. No i to je bilo sasvim dovoljno. Čovjek je odletio unatrag od udarca, ispustio revolver i skljkao se na zemlju.

Terry se naglo okrenuo prema preostaloj trojici razbijača. Dvojica od njih trudila su

se da im se ruke nađu daleko od oružja. Jedino je crvenokosi, ili kako ga je u sebi Terry nazvao »kukuruzni«, posegnuo za revolverom. No i on se predomislio kad je ugledao da je cijev vinčesterke uperena u njega.

– Ovo ćeš mi platiti, stranče! – bijesno je prosiktao. – Nadam se da ćemo se još sresti.

– Bit će to za mene pravi užitak – Terry je veselo odgovorio.

»Kukuruzni« je samo nešto nerazgovijetno promrmljao, dao je znak dvojici svojih prijatelja i oni su s mukom podigli tijelo Terryjeva protivnika u dvoboju. Šuteći su se okrenuli i izišli iz lokala.

Ljudi su se razmaknuli da ih propuste. Dok su izlazili, nije se čulo ni glasa. Tek kad su se razbijači izgubili u noći, malo su se oslobodili i počeli prepričavati događaj, premda ispod glasa. U salunu se čulo samo tiho mrmrljanje mnogobrojnih glasova, koje je Terryja podsjetilo na zujanje roja bumbara.

Ogledao se oko sebe i čudeći se ustanovio da je Norton nestao. Po svemu sudeći, iskoristio je nastalu gužvu i izgubio se iz saluna.

– Upao si u gadnu nepriliku, stranče – zlovoljno je Terryju dobacio neki muškarac. – Namjerio si se na Harrisonove ljude. Oni zacijelo neće tek tako prijeći preko uvrede. Kladio bih se da će je htjeti oprati u krvi.

– Ali to neće biti moja krv – Terry je bezbrižno odgovorio.

– Nisam baš previše siguran u to – izrazio je čovjek svoju sumnju.

– Ne moraš zbog toga razbijati glavu. To je ionako samo moj problem – prilično nabušito je rekao Terry.

Muškarac je zašutio jer nije želio nastavljati razgovor koji očito nije imao smisla. No Terryja je još nešto zanimalo, pa ga je upitao:

– Kako se zove onaj crvenokosi mladić?

Njegov sugovornik se malo zbunio. Na licu mu se jasno vidjelo da razmišlja da li da odgovori na Terryjevo pitanje. Na kraju je kratko rekao:

– On je nov u ovom kraju. Za sebe tvrdi da se zove Edward Norton.

Terry je iznenađeno zazviždio.

– Čini se da je to ime prilično rasprostranjeno u vašem gradu.

– Kako to misliš?

– Jučer sam također upoznao jednog Edwarda Nortona – nasmijuljio se Terry.

V

– Drago mi je što vas opet vidim – veselo je rekao Terry i skinuo šešir.

Na ženinu licu jasno se moglo zapaziti da se ne raduje previše njihovu ponovnom susretu. Terryju se činilo da je preplašena, premda nije mogao shvatiti zbog čega. Nadao se da to nije zbog njegova izgleda, iako se nije zanosio iluzijama o o svojoj privlačnosti. Dotad je bio navikao da se svida že-

nama, i to mu je bilo sasvim dovoljno. Dublje razloge toga nikad nije istraživao. Obično je uvijek imao nekih hitnijih poslova.

Ona se nije mogla pretvarati da ga ne vidi, pa se samo nasmiješila, iako ne baš previše ljubazno.

– Nadam se da ste se oporavili od onoga grozomornog truckanja u poštanskoj kočiji – vješto je Terry nastavio razgovor.

– Moram priznati da mi je i ono malo vožnje prisjelo. Cijelu noć sam se prevrtao. Imao sam osjećaj da mi se cijela utroba okrenula.

Ništa nije rekla, samo se i dalje nelagodno smješkala. Terry se još živo sjećao onoga njezinoga jučerašnjeg zagonetnog smiješka. Nije shvaćao zbog čega je došlo do iznenadne promjene u njezinu raspoloženju.

Sve se iznenada objasnilo kad je iza svojih leđa začuo ljutit povik:

– Koliko puta sam ti već rekao da ne započinješ razgovor sa strancima, Margit.

Terry se okrenuo i ugledao „morža“ iz poštanske kočije. Tog je dana bio još elegantnije odjeven.

– Razgovor sam započeo ja, i dama zbog toga nije nimalo kriva – kavalirski je Terry svu krivnju preuzeo na sebe.

Morž ga je prezirno odmjerio i procijedio:

– Pitam se otkud vam samo hrabrost za to?

– Takav sam po prirodi – veselo je odgovorio Terry.

Morž je bijesno napomenuo:

– To vas nimalo ne opravdava.

Po prezirnom tonu kojim je to rekao, Terry je vrlo lako shvatio na što je ciljao.

Morž je htio još nešto dodati, ali je tada k njima dojurio neki čovjek. Bio je sav zadihan, pa je prošlo nekoliko trenutaka prije nego što je uspio doći do daha:

– Gazda bi želio hitno s vama o nečemu razgovarati, gospodine Varton – zapuhano je izgovorio u jednom dahu.

– Što bi to Harrison opet htio? – neraspoloženo je odbrusio morž.

Po svemu sudeći, poruka je bila ipak vrlo važna, je je smrtno ozbiljnim tonom rekao ženi:

– Najbolje je da odeš kući, Margit. Trudit ću se da dodem što prije.

– Požuri, Gene. Znaš da ne podnosim kad sam sama – maznim je glasom otcvrkutala žena.

On ju je još jednom zaljubljen pogledao i krenuo za čovjekom koji mu je donio poruku. Na Terryja uopće nije obraćao pažnju, kao da ne postoji.

Kad su ostali sami, Terryju se učinilo da se žena potpuno promijenila. Više nije djelovala onako preplašeno kao prije nekoliko trenutaka. Čak se nasmiješila i otvoreno ga pogledala. Zbog toga je smogao hrabrosti i rekao:

– Čini se da me je sama sudbina ponovo namjerila na vas i da su nam se putovi opet sreli.

– Zar vi vjerujete u sudbinu? – vragolasto ga je upitala.

– Da, ako je potrebno – dvosmisleno je odgovorio.

Htjela je nešto reći, ali se predomislila.

– Dama ipak ne smije tako razgovarati na ulici s muškarcem kojega gotovo uopće ne poznaje – rekla je umjesto onog što je prethodno željela reći.

– To ne znači da se ne bismo mogli upoznati – brzo je odgovorio Terry.

– Za to postoje i druga mjesta, prikladnija od ovoga.

– Što se mene tiče, pristao bih i na sam pakao.

Prijekornoga je pogledala i rekla:

– Vi ste najobičniji laskavac. Niste mi se čak ni predstavili.

– Prijatelji me zovu Terry.

– A neprijatelji? – izazovno se nasmiješila.

– Oni rijetko imaju priliku za to – odsutnim glasom odgovorio je Terry.

Ona ga je iznenađeno pogledala, ali ništa nije rekla. Terry se opet nasmiješio.

– Niste mi rekli kako vas zovu.

– Ja sam gospoda Norton. Za prijatelje Margit.

– To znači da vas mogu zvati po imenu.

U njezinim očima bljesnuo je plamen koji je dao naslutiti koliko je žestok njezin temperament. Svidio joj se taj privlačan i pomalo bezobrazan stranac.

– Za to ćete vjerojatno još imati prilike – izgovorila je u jednom dahu, a onda dodala:

– Zasad je to ipak malo prerano. Prethodno se morao malo bolje upoznati.

– Što se mene tiče, tu formalnost ne moramo odugovlačiti – hitro je rekao Terry.

No ona se ponovo zagonetno nasmiješila i napomenula da mora ići. U znak pozdrava pružila mu je ruku, koju je on kavalirski poljubio.

Zamišljeno je gledao za njom dok je odmicala niz ulicu, pitajući se kakva je ona zapravo. Budući da nije mogao pronaći odgovora, slegnuo je ramenima pa polako i sam krenuo na suprotnu stranu.

Na ulici je vladala prava vreva. Neprekidno su prolazila kola natovarena raznovrsnom robom i živežnim namirnicama. Farmeri iz okolice dovozili su svoju robu u grad da bi je prodali nekom veletrgovcu.

No činilo se kao da Terry uopće ne zapaza što se oko njega događa. Potpuno se zadubio u misli, pa se gotovo sudario s nekom prolaznicom. Žena je ljutito viknula da bi mogao pripaziti kuda hoda.

Terry se trgnuo i zbunjeno ispričao. Ona je »kao navijena« nastavila galamiti, no Terry na nju više nije obraćao pažnju. Učinilo mu se da je u gomili ljudi vidio poznato lice.

Okrenuo se i potrčao za čovjekom koji je upravo ulazio u neku prodavaonicu. Nije želio stvarati neprilike na javnom mjestu, pa je odlučio da pričeka dok mladić izide iz radnje. Ionako mu nije mogao pobjeći.

Naslonio se na drveni stup i iz džepa izvadio kožnatu vre-

ćicu s duhanom. Izvadio je papir i smotao cigaretu. Da ga je netko promatrao, odmah bi mu bilo jasno da to čini s užitkom, jer je za Terryja motanje cigarete bio pravi ritual.

Upalio je šibicu i prinesao je cigareti. Upravo u tom trenutku na izlazu iz prodavaonice pojavio se mladić kojeg je Terry čekao. Kad ga je ugledao, momak se potpuno zbunio. Zatečeno se ogledao, kao da traži neko mjesto gdje bi se mogao sakriti. Čini se da bi mu sad najviše odgovarala mišja rupa, ljutito je pomislio Terry.

Velike smeđe oči Edwarda Nortona činile su mu se još većim.

— Vjerojatno nisi očekivao da ćemo se tako brzo opet sreći, zar ne, Ede? — nasmijao se Terry.

Iako su mu riječi zvučile veselo, izraz njegova lica bio je na smrt ozbiljan, što je još više utjeralo strah u mladićeve kosti.

— Otkud vi ovdje? — jedva je promućao.

S lica mu je nestalo i posljednje kapi krvi.

— Nije mi jasno zbog čega se toliko čudiš? Ako se ne varam, vidio si me sinoć u salunu.

Mladi Norton je otvorio usta, ali iz njih nije izlazio nikakav glas.

— Dužan si mi malo objašnjenje, Ede — nastavio je Terry.

— Nadam se da ste našli svoga konja — u jednom dahu je izgovorio mladić kad mu se napokon vratio dar govora.

Duboko je uzdahnuo i dodao: — Ostavio sam ga u konjušnici, kao što sam vam reko.

— To je u redu, no još mi duguješ dvije stvari.

— Što to? — preplašeno će mladić.

— Najprije ovo — rekao je Terry i pokazao na remen s koltovima koji su bili obješeni oko Nortonova pojasa.

Bez ijedne riječi mladić je otkopčao remen i pružio ga Terryju.

— Hvala na posudbi — promrmlijao je.

— Molim, i drugi put — nasmiješio se Terry.

Norton je malo živnuo. Učinilo mu se da je glavna opasnost prošla. Hrabrijim glasom je upitao:

— Kad ste rekli da vam dugujem dvije stvari, vjerojatno ste mislili na dva revolvera?

— Već sam rekao da je to samo prva od dvoju stvari koje me zanimaju — smrknuto je odgovorio Terry.

— A koja je druga? — sa zebnjom u glasu upitao je njegov sugovornik.

— Zbog čega si me napao?

— Mislio sam da ste jedan od Harrisonovih ljudi.

— Da li to nešto mijenja na stvari?

— Pa svakako — Norton je žustro pokušao objasniti. — Samo Lesu Harrisonu mogu zahvaliti što sam se našao u onakvom položaju. Zbog toga nije nimalo neobično što sam želio barem malo naplatit od onoga što mi duguje.

— To te lako moglo stajati života, mladiću.

Norton je slegnuo ramenima i rekao:

– Ionako mi je glava stalno u torbi. Bio sam u boljem položaju od vas.

– Tvoja je pogreška što je nisi znao iskoristiti. Sad su se stvari malo promijenile – opet se nasmiješio Terry, te dodao: – Ali na tvoju štetu, momče. No to je samo tvoja stvar. Zanima me zbog čega si se tako zamjerio tom Harrisonu?

– Sve je počelo kad sam se pojavio na ranču »Tri sombrera« i kad sam reko da je pokojni Jim Norton bio moj stric. Koliko sam shvatio, Harrison se namjerava oženiti s Margit, koja je ostala udovica nakon njegove smrti.

Terry je pretpostavljao da je tako nešto moralo biti posrijedi. No nije mladiću želio ništa govoriti o svojim sumnjama.

– Čini se da joj je nakon Nortonove smrti naglo porasla cijena – nasmijuljio se sjetivši se ljepotice. – Njezine obožavaoce ni najmanje ne smeta što je dobivaju »iz druge ruke«.

– Kad bi znao o kako velikom nasljedstvu je riječ, ni tebe ne bi smetala takva sitnica. Osim toga, ona je još i sad prava ljepotica.

Eddy se napokon malo oslobodio straha. Slobodnije je pričao, čak se i nasmiješio.

– Stric ju je odnekud doveo prije pet godina. Priča se da je bila plesačica u nekoj sumnjivoj rupi.

– Zar nisu imali djece? – upitao je Terry.

– Ne, stric je očito za to bio prestar. Margit mu je služila kao neka vrsta dekoracije u kući.

– Prilično skupi luksuz – promrmljao je Terry.

– On si je to mogao dopustiti – pomalo nervozno je rekao mladić i nastavio svoju priču: – Kad sam saznao da je stric umro, požurio sam u Mal-laws. Zapravo, strica nikad nisam ni vidio. Moj otac se s njim posvadio još prije dvadesetak godina. No bez obzira na sve to, krv nije voda.

– Osobito kad je u pitanju toliki novac – podrugljivo je dobacio Terry.

Činilo se da Edward nije čuo njegovu posljednju primjebu ili se samo pretvarao da je ne čuje. Nakašljao se i nastavio:

– Kad sam došao, stvari su se na ranču promijenile. Harrison, koji je sebe već vidio u ulozi bogatog posjednika, nije želio imanje dijeliti s drugim zakonskim pokojnikovim nasljednicima.

– Osim s Margit – dobacio je Terry.

– Jest, osim s njom. To je bio sastavni dio njegova plana. Moja je prisutnost značila nešto sasvim drugo. Zbog toga je nahuckao na mene gomilu svojih revolveraša.

Mladić je duboko uzdahnuo sjetivši se kroz što je morao proći u nekoliko proteklih dana. Kad je nastavio pripovijedati u glasu mu se osjećalo ogorčenje.

– Gonili su me dva dana kao vrag griješnu dušu. Napokon im je trećeg dana pošlo za rukom da me uhvate, ali ja sam im opet uspio pobjeći.

Ponovo je zašutio, a Terry je čekao da mladić nastavi. Nakon nekog vremena on je samo kratko dodao:

– Sljedećeg dana sam naletio na tebe.

Mozaik u Terryjevoj glavi počeo se kompletirati. Još su mu u njemu nedostajali samo neki podaci.

– A tko je, do vraga, onaj drugi Edward Norton, i koji je od vas pravi nasljednik? – začuđeno je upitao.

– On je najobičniji prevarant! – sav izvan sebe od bijesa zaurlao je mladić. – Ja sam pravi Edward Norton!

Bilo mu je potrebno nekoliko minuta da se malo smiri.

– Harrison je nekako saznao da mi je stric na smrtnoj postelji poslao pismo po kojemu bih trebao nakon njegove smrti postati nasljednikom polovice njegova imanja – nastavio je mirnije.

– A tko je morao naslijediti drugu polovicu? – zanimalo je Terryja, iako je naslućivao odgovor.

– Pa, naravno, ona drolja – opet se uzbudio Norton.

– Tako se ipak ne govori o jednoj dami, osobito ako je k tome ta dama i tvoja strina – nasmijuljio se ironično Terry.

– Neka ide do vraga! Siguran sam da je ona sve to i zakuhala.

– Pretpostavke su jedno, a dokazi su sasvim nešto drugo – napomenuo je Terry, pa upitao: – A gdje se sad nalazi to pismo?

– Kod Harrisona ili kod mog dvojnika, što je ista stvar. Najvažnije je da se pismo nalazi u rukama tih lupeža.

– A tko je onda, do vraga, crvenokosi momak za koga tvrdiš da je lažni Edward Norton?

– On je Harrisonov sin iz njegova prvog braka.

– Znači da ih je bilo više? – začudio se Terry.

– Čuo sam da je dosad bio triput oženjen, ali je iz svih tih brakova imao samo jedno dijete.

– I to momka koji ti zagorčava život?

Mladić je kimnuo.

– A sad mi još reci tko je onaj čovjek s brkovima kao u morža! – upitao je Terry.

Edward ga je nekoliko trenutaka zbunjeno promatrao, a onda se sjetio opisane osobe.

– To je Gene Warton, sudac u Mallawsu.

– Krasno društvo – nije mogao a da ne reče Terry. – Vidim da si u kratkom roku, koliko se nalaziš u gradu, uspio saznati najvažnije stvari.

– Warton i Harrison su do stričeve smrti bili najbolji prijatelji. Čuo sam da to prijateljstvo traje od njihovih mladih dana.

– Sad su se napokon uspjeli posvaditi – dobacio je Terry.

– Da, štoviše, postali su krvni neprijatelji.

– Da li samo zbog lijepe Margit i njezina imetka ili su posrijedi i neki drugi razlozi? – zanimalo je Terryja.

Mladić ga je pogledao, a onda je tiho rekao:

– Uzajamno se optužuju zbog ubojstva Jima Nortona, mog strica.

– Znači, u tom grmu leži zec – iznenadeno će Terry. – Pretpostavljam sam da je Norton umro prirodnom smrću, pogotovo kad si spomenuo da je bio u poodmaklim godinama.

Zazviždao je i pogledao mladića.

– Tko je od njih dvojice po tvom mišljenju ubojica?

– Les Harrison, u to uopće nema sumnji! – ljutito je povikao mladić, a onda je malo smirenijim glasom dodao: – Ako to i nije on osobno učinio, ubojstvo je izvršio netko od njegovih ljudi.

– Zašto ga onda onaj sudac, rekao si da se zove Warton, ne strpa u zatvor?

Mladić je neraspoloženo uzdahnuo.

– Imam dojam da bi on to vrlo rado učinio, ali, na žalost, za čvrstu optužbu zasad ne postoje opravdani dokazi.

– Onda se moraš još malo strpjeti – nasmiješio se Terry.

– Reci mi što u međuvremenu namjeravaš učiniti!

– Pokušat ću sačuvati čitavu kožu!

VI

Terry više nije razmišljao zbog čega se mladić odlučio na takvo ponašanje. Pretpostavljao je da je bio svjestan kakve posljedice mogu iz toga proizići. Možda doista nije ni znao da mu je život visio o niti, pomislio je Terry. Za krađu konja i oružja to je ionako uobičajena cijena.

Nije se želio opterećivati razmišljajući o vjerodostojnosti njegove priče. Momak je djelovao prilično pošteno, pa se činilo da to nije mogao izmisliti. Da je čak i bilo tako, to ništa nije mijenjalo na stvari. Terry je odlučio sutradan otići iz grada.

Pomalo mu je bilo žao što to odmah nije učinio, no za to je tada već bilo prekasno. Počelo se smračivati i on je odlučio da još jednu noć prespava u hotelu.

U dubini duše takva odluka mu i nije previše teško padala, jer je još malo mogao uživati u blagodatima civilizacije.

U trbuhu je osjetio zavijanje kao da se oglasio čopor najgladnijih kojota za vrijeme punog mjeseca. Iz obližnjeg restorana širio se miris od kojeg mu je potekla slina.

Njuškajući kao pas, krenuo je prema izvoru mirisa. Toliko je bio zanesen da nije ni opazio nekoga bosonogog momčića koji je dotrčao do njega. Tek kad ga je dječčić povukao za rukav košulje, Terry ga je ugledao. Posegnuo je u džep i izvadio nešto sitnog novca. Iznenadeno se trgnuo kad je shvatio da dječak ne želi primiti novac.

– Imam poruku za vas, gospodine – s mukom je izgovorio boreći se da dođe do daha.

– Što se to tako važno dogodilo? Da nije možda buknuo novi građanski rat? – šalio se Terry.

Momčiću, po svemu sudeći, nije bilo stalo do šale. Začudo je pogledao Terryja i ozbiljnim tonom rekao:

– Ništa od toga, gospodine. Sudac Warton želi s vama hitno razgovarati.

– Ako je samo to, onda može malo pričekati. Kad je čovjek sit, onda može trezvenije razmišljati.

– Sudac je tražio da što prije dodete – upozorio ga dječak.

Terry je duboko uzdahnuo. Na licu mu se pojavio paćenički izraz, koji je sam sebi dovoljno govorio o tome što u tom trenutku misli. Pogladio je dječaka po glavi, a zatim se uputio kući koju mu je momčić pokazao.

– Baš nemam sreće – mrzovoljno je promrmljao razmišljajući o užicima koje je na neko vrijeme morao odgoditi. – Baš me zanima što se tako važno u međuvremenu dogodilo da je Morž odlučio zatražiti moju pomoć?

Kad je stigao do kuće, začuđeno je promrmljao:

– Čini se da ovdje dosita nešto nije u redu.

Iznenadio se jer iz katnice nije dopiralo nikakvo svjetlo, pa se činilo da je kuća napuštena. Snažno je zakucao na vrata. Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Iz kuće se nije čuo nikakav zvuk. Terry je ljutito pomislio da ga je dječak namagarčio.

Upravo kad se htio okrenuti i otići, iz unutrašnjosti kuće začuo je neki šum. U sljedećem trenutku vrata su se otvorila, ali tek nekoliko centimetara. No i to je bilo sasvim dovoljno da Terry ugleda sjajnu revolversku cijev i dva preplašena oka.

– Ostani gdje jesi! – začuo je zapovjednički glas.

– Zar se tako dočekuju gosti? – pobunio se Terry i dodao: – I to još oni koji su najavljeni! Što bi se tek dogodilo da sam došao nenajavljen?

– Ah, to ste vi, Terry – rekao je isti glas i Terryju se učinilo da je čuo uzdah olakšanja.

Vrata su se sad malo više otvorila.

– Brzo udite – naredio je muškarac.

Kroz odškrinuta vrata Terry je šmugnuo u unutrašnjost kuće. Čovjek ih je odmah nakon toga zatvorio i stavrio zasun. Terry je odlučio da je najpametnije da ostane gdje se nalazi, je u mraku nije vidio ni prsta pred nosom.

Začuo je tiho škripanje dasaka, a odmah zatim tresak i zvuk razbijenog stakla. Muški glas je nešto tiho opsovao, a onda je bljesnula šibica. Čovjek je zapalio stijenj na svjetiljci i prostoriju je obasjalo slabo svjetlo.

– Prilično neuobičajena dobrodošlica – jetko je primijetio Terry.

– Znam da vam se sve ovo čini neobično, ali uvjeravam vas da za ovakvo ponašanje imam razloga.

Terry je tek tada dobro promotrio svog sugovornika. Iako je regulator svjetiljke bio zavrnut do kraja, pa je stijenj tek tinjao, ipak je čak i u tom polumraku mogao vidjeti da je lice Genea Wartona samrtnički blijedo. Na njemu više nije bilo ni traga od onoga samouvjerenog i nadmenog držanja. Čak su mu se i njegovi morževski brkovi nekako otužno objesili. U sućevim očima još je tinjao onaj isti podli izraz koji je vidio kad ga je prvi put ugledao.

– U to ni najmanje ne sumnjam – nasmiješio se Terry.

Ne čekajući da mu domaćin to ponudi, Terry se zavalio u široki naslonjač, izvadio cigaretu iz džepa na košulji i pripalio je. Otpuhnuo je dim ravno u Wartonovo lice i nasmiješio se kao da se nalazi kod dobrog prijatelja.

— Što vas muči, suče? Da vidimo možemo li nešto popraviti.

Warton je bio previše uzbuđen da bi obraćao pažnju na njegovo - krajnje nepristojno ponašanje. Nervoznim pokretom odložio je remington na stol.

— Želio bih s vama otvoreno razgovarati, Terry.

— U to ni najmanje ne sumnja, iako mi nije jasno zašto niste mogli pričekati do sutra?

Sudac uopće nije obraćao pažnju na ironičan ton u njegovu glasu. I sam se svalio u naslonjač i prošaptao:

— Nalazim se u životnoj opasnosti.

— To se lako može zaključiti po mjerama sigurnosti koje ste poduzeli — vedrim je tonom napomenuo Terry.

— Da, imate pravo. Iako sam sudac u ovom gradu, na žalost, više se ni na koga ne mogu osloniti.

— A što je sa šerifom? — zanimalo je Terryja. — Ako se ne varam, njegov je zadatak da štiti red i poredak u Mallawsu. Zašto se niste njemu obratili?

— Zar toj ništariji?! — ljutito će Warton. — On je potpuno korumpiran i radi sve što Harrison od njega zatraži. — Namjestio je prezirnu grimasu i dodao: — Najobičnija marioneta. Ne znam kako sam tom

gadu svojevremeno mogao vjerovati?

— Čovjek uči dok je živ — poučno je rekao Terry.

Odjednom se nečega sjetio i nasmiješio se.

— Čini se da ipak niste prepušteni sami sebi, Wartone.

— Kako to mislite? — iznenadio se njegov sugovornik, jer nije shvaćao na što se odnosi ta primjedba.

— Kad sam dolazio, vidio sam dva muškarca — bezbrižnim tonom rekao je Terry. — koliko sam u mraku mogao razabrati, učinilo mi se da su naoružani puškama.

— Gdje se nalaze? — preplašeno je upitao Warton.

— Na trijemu kuće nasuprot vašoj.

Sudac je još više probljedio.

— Znači, napokon je i do toga došlo — promućao je tako tiho da ga je Terry jedva čuo.

— Do čega to? — zanimalo je Terryja.

— Do konačnog obračuna — muklo se oglasio Warton.

Glas mu je djelovao tako šuplje da je Terryja podsjetio na zvuk pokvarene crpke za vodu.

Kad je zapazio Terryjev upitni pogled, kratko je objasnio:

— Harrison me želi ukloniti iz igre. Ona dvojica napolju zacijelo su njegovi ljudi.

— Nimalo utješno za vas — rekao je Terry.

— To i bez vas vrlo dobro znam — odbrusi Warton.

Pomalo ga je počeo smetati način na koji mu se obraćao. Krajnjim naporom prisilio se da ne eksplodira. Dotad nije bio navikao da mu se netko

tako obraća. Znao je da nije vrijeme da svog sugovornika uči pristojnosti, pa je mirnijim tonom nastavio:

– Nemojte mi zamjeriti što sam izgubio živce.

– Ništa neobično. Vjerojatno bih se i ja na vašem mjestu slično osjećao – suosjećajući je rekao Terry, iako uopće nije tako mislio.

Zanimalo ga je zbog čega se dugogodišnje prijateljstvo između Wartona i Harrisona tako naglo prekinulo. Osjećao je da su posrijedi neki dublji razlozi nego oni koje je dotad čuo. Zbog toga je naoko nezainteresirano upitao:

– Koliko sam čuo, vas dvojica ste sve donedavno bili vrlo dobri prijatelji.

– Tko to? – odsutno je upitao sudac, jer je potpuno zaboravio o čemu su još prije nekoliko trenutaka razgovarali.

– Pa, vi i taj Harrison. Zbog čega su se promijenili vaši odnosi?

– To je prilično duga priča – nervozno je promrmljao Warton.

Na licu mu se jasno moglo zapaziti da ne bi želio o tome razgovarati. No Terry ipak nije odustajao. Nasmiješio se i rekao:

– Mislim da ćemo imati dovoljno vremena da mi je ispričate.

Ustao je iz naslonjača i odšetao do prozora. Odgurnuo je teške baršunaste zastore i pogledao kroz prozor, iako zbog mraka baš ništa nije mogao vidjeti.

Warton je osjetio na što je Terry mislio, no po svem su-

deći nije bio raspoložen za razgovor o temi koju je njegov sugovornik započeo.

– To se sad ionako više ne može promijeniti. Bit će bolje da razgovaramo o onome zbog čega sam poslao po vas.

– Još mi nije jasno čemu mogu zahvaliti što ste to učinili.

– Vrijeme je da otvorimo karte, Terry. Htio bih da radite za mene.

– Željeli ste reći da biste htjeli da postanem vaš tjelohranitelj, ako sam vas ispravno shvatio? – ispravio ga Terry.

– Da, u neku ruku je tako – nelagodno se promeškoltio sudac.

– A što je »u drugu ruku«?

– nasmijao se Terry.

– Ne razumijem što ste time htjeli re... – započeo je War-

ton, ali nije dovršio rečenicu jer ga je Terry prekinuo.

– Koliko ste pripravní platiti za takvu vrstu usluge?

Sudac se opet nelagodno prmeškoltio i nesigurnim glasom rekao:

– Dvije stotine dolara mjesečno.

– Vidim da ne cijenite previše svoj život. Što se mene tiče, on možda vrijedi toliko, a možda i manje.

– Kako se usudujete – prasnulo je Warton, ali ga je Terry prekinuo.

– To me baš i ne zabrinjava, ali me zabrinjava druga stvar.

– Što to?

– Da baš ne cijenite osobito ni moj život. Zar mislite da se za tu svotu isplati izlagati život raznovrsnim opasnostima?

– Koliko tražite? – suho je upitao Warton.

Bilo je očito da želi prekinuti svako dalje pogađanje oko toga.

– Pet stotina. Također mjesečno.

– Pet stotina? – kao jeka je ponovio sudac.

– Da, toliko. Osim toga, tražim još nešto.

– Što još možete tražiti? – slomljenim je glasom upitao Warton.

– Da me obavještavate o svojim daljim namjerama i o svom kretanju.

– Zbog čega vas to zanima?

– Da bih mogao obaviti ono za što me plaćate. Inače ne odgovaram za posljedice.

* * *

Nakon kraćeg razmišljanja Gene Warton je shvatio da mu ne preostaje ništa drugo već da prihvati Terryjeve uvjete. Terryju to nije bilo dovoljno. Lukavo se nasmiješio i rekao:

– Najbolje je da se dogovorimo oko još jedne važne stvari.

Sudac ga se više ništa nije usudio pitati. Samo ga je upitno pogledao.

– Nadam se da se slažete sa mnom da se plaća unaprijed?

– nastavio je i opet se nasmijuljio.

– I sami znate: nikad se ne zna.

Warton je shvatio na što cilja. Na licu mu se pojavio bijesan izraz. Prije nego što je uspio bilo što reći, Terry ga je preduhitrio:

– Vama je to ionako svejedno...

Nije morao dovršiti rečenicu, jer bilo je jasno na što je mislio.

– Vidim da ste vješt u pregovorima. Nadam se da ste baram upola toliko vješti u rukovanju oružjem – ironično je napomenuo Warton.

– Ne morate time razbijati glavu, uvjeravam vas da je doista tako. – Zašutio je i znatiželjno pogledao suca. – Recite mi zašto ste se odlučili da upravo meni povjerite tako težak i odgovoran zadatak? – upitao je ne skrivajući podsmijeh.

– Čuo sam da ste vrlo vješt borac. Barem ste se takvim pokazali u salunu jučer navečer.

– Trenutak nadahnuća – lažnom je skromnošću rekao Terry.

– Nadam se da vam se takvi trenuci češće događaju. To bi za nas obojicu bilo vrlo poželjno – malo vedrije je primijetio Warton. Na njemu se jasno vidjelo da je zadovoljan postignutim dogovorom. – Bit će najbolje da preselite k meni. Tako ćete bolje moći obavljati svoj zadatak, a i uštedjet ćete hotelske troškove – rekao je.

Prije nego što je Terry uspio bilo što reći, napolju je zapražtalo. Pucnjava je dolazila iz neposredne blizine i oni su se odmah bacili na pod.

Terry je zapazio da je sudac opet problijedio. A tek se, jadnik, malo oporavio od straha, pomislio je i otkotrljao se prema prozoru.

– Ugasite svjetiljku – zapovijedio je.

Warton se šuteći oprezno pridigao i puhnuo kroz cilindar na svjetiljci. Prostoriju je obavio mrak.

Tad se i Terry digao i oprezno prišao prozoru. Malo je razgrnuo zavjese i provirio napolje. Po bljescima iz oružja zaključio je da se napadači nalaze na nogostupu sučelice Wartonovoj kući. Koliko je mogao zaključiti, pucala su dvojica napadača.

Malo se iznenadio kad je ustanovio da cilj napada nije kuća u kojoj su se nalazili, iako je na ulaznim vratima zabubnjalo nekoliko metaka. No prozori su bili cijeli i prema njima nije bio upućen nijedan metak.

A onda su se na ulaznim vratima začuli užurbani koraci. Terry je trgnuo revolver i u nekoliko hitrih koraka našao se pored vrata. Skinuo je zasun i naglo ih otvorio.

Kroz njih je u doslovnom smislu te riječi uletjela neka sjena. Terry je u posljednjem trenutku zatvorio vrata, a onda su na njima opet zabubnjali meci. No vrata su bila solidne čvrstoće pa su poput štita zadržala tanad.

U sobi je bilo tako tamno da Terry nije moga vidjeti lice čovjeka koji je tako neuobičajeno ušao u kuću. Mogao je samo čuti njegovo isprekidano dahtanje dok je pokušavao doći do zraka.

Pretpostavio je da im od njega ne prijeti opasnost, no bez obzira na to kratko se obratio Wartonu:

– Pripazite na njega dok ne ustanovim što se vani događa.

To je bilo lakše reći nego učiniti, jer je u prostoriji vladao takav mrak da se nije vidio prst pred nosom. No sudac se

ipak nekako snašao. Na stolu je napipao svoj remington i dokotrljao se do mjesta odakle se još čulo neznaničovo isprekidano disanje. Pri tom je opet srušio neki predmet, no ovaj put njegov pad nije bio popraćen lomljavinom.

– Ne pucajte! – napokon je s mukom progovorio neznanič.

– Zatvori usta! Zar ne vidiš da je propuh – dobacio je Terry.

Čovjek ga vjerojatno nije čuo, jer se sad napadači svoju vatru usmjerili u prozore. Stakla su se rasprsnula u bezbroj sitnih krhotina. Ne osvrćući se na opasnost, Terry je pritrčao prozoru koji je gledao na ulicu i revolverskim je drškom razbio ostatak stakla u okviru prozora.

Napadači su očito opazili što radi, jer su oko njegove glave zazujali meci. On se brzo povukao u zaklon, a kad je pucnjava malo oslabila, ponovno je oprezno provirio.

Jedan od napadača je upravo u tom trenutku opet opalio. Terry je ugledao plamen što je liznuo iz puščane cijevi. Pažljivo je naciljao i povukao okidač, a zatim je palcem povukao kokot i ponovo opalio.

Učinilo mu se da je začuo prigušeni povik, ali nije imao vremena provjeriti da li je povik došao od kojeg napadača, jer se opet oglasilo oružje jednog od protivnika. Terry se brzo sagnuo, iako je metak već prozviždao nekoliko centimetara od njegove glave.

Paljba je opet prestala. Terry je smatrao da je pametnije još

neko vrijeme pričekati i ne izlagati se nepotrebnoj opasnosti. Iz sobe se također nije čuo nikakav šum.

Za pet minuta Terry se pridigao i provirio kroz prozor. Koliko se god trudio, na suprotnoj strani ulice nije vidio ništa sumnjivo. Pretpostavio je da su se napadači povukli.

Ako su bila samo dvojica, to i ne bi bilo čudno, pomislio je Terry. Osobito ako sam jednog od njih ranio.

Pretpostavljao je da cilj njihova napada nije bio Warton. Vjerojatno to nije bio ni on, iako je znao da ga Harrison i njegovi ljudi već imaju na zubu. Nakon dvoboja u salunu postao je po svemu sudeći još jedan od njihovih smrtnih neprijatelja. No momcima se, čini se, nije previše žurilo da s njim raščiste račune.

Znači, preostao je samo neznanac koji je u sučevoj luci potražio sklonište pred opasnošću, pomislio je Terry.

To ga je podsjetilo na priče o odmetnicima koji su u srednjem vijeku tražili utočište u crkvama i navodno ondje ostajali i po nekoliko godina. Čuo je da se u Meksiku i sad događaju takve stvari.

Pričekao je još pet minuta. Budući da napolju nije zapazio ništa sumnjivo, zaključio je da su se napadači povukli. Doduše, možda su se u mraku pritajili i čekaju novu priliku za napad, pomislio je.

Kad je odvagao činjenice za i protiv, zaključio je da je pametnije ustanoviti tko je nepoznati posjetilac.

— Tko zna, možda saznam nešto novo — tiho je promrm-ljao.

Navukao je zastore i okrenuo se u smjeru gdje se morao nalaziti Warton.

— Čini se da je opasnost prošla. Mogli biste opet upaliti svjetiljku, suče — rekao je mirno.

Trenutak je bilo tiho, a onda je začuo škripu dasaka što su se svijale pod Wartonovim teškim tijelom. No to nije bio jedini zvuk koji je čuo. Odmah zatim uslijedio je opet neki lom.

Baš sam se namjerio na pravu šepRTLju, nezadovoljno je pomislio Terry.

Upalio je šibicu. Slabo svjetlo obasjala je unutrašnjost prostorije u kojoj su se nalazili. I to je bilo dovoljno da razazna stol i svjetiljku na njemu.

Prilazeći stolu, nagazio je na krhotine kristalne pečeljare koju je sudac prije nekoliko minuta nespretno razbi. Ljutito je opsovao, pa upalio stijenj na svjetiljci.

Na suprotnom dijelu prostorije ugledao je Wartona i neočekivanog posjetioca. Sudac je još bio blijed, ali odlučna izraza lica. U desnoj ruci čvrsto je stiskao svoj remington. No, Terry ga je tek letimice pogledao. Svu svoju pažnju usredotočio je na neznanca.

— Nešto se često susrećemo u posljednje vrijeme. Vidim da ne možeš bez mene — nasmij-ljio se.

Mladić se još uvijek nije oporavio od preživjelog šoka. Njegovo ljepušasto lice, na kojem su se još zapazale modrice, bilo je prašnjava.

Momak je, po svemu sudeći, primijenio metodu samoo-brane koja je karakteristična za nojeve, veselo je pomislio Terry kad je ugledao njegovo prašnjavo lice.

Pretpostavio je da je mladić smatrao kako je ipak sigurnije da zabije nos u prašinu nego da se suoči s protivničkim oružjem.

– Što se, do vraga, dogodilo, Edwarde? – sad se u razgovor umiješao i Warton.

Iako mu je sudac spomenuo da je mladića uzeo pod svoju zaštitu, Terryju se učinio ton malo preintimnim kojim se obratio mladom Nortonu.

– Ne znam ni sam što se to moglo dogoditi – zbunjeno je promrmlija mladić. – Kad sam se vraćao, odjednom su oko mene zapraštali meci. Potrčao sam do kuće, a onda mi je Terry otvorio vrata.

– To znam i sam – grubo ga je prekinuo Warton. – Zanima me da li si vidio napadače?

– Napolju je bilo pretamno da bih bilo što mogao opaziti.

– Zašutio je, a onda je nesigurno dodao: – Učinilo mi se da su bila samo dvojica.

– Jesi li ih možda prepoznao? – uporno će sudac.

– Momak je ionako previše zauzet time kako da sačuva svoju kožu da bi se još opterećivao takvim pojedinostima – u razgovor se upleo Terry. Njegov smisao za šalu ni na trenutak ga nije napuštao, unatoč ozbiljnosti situacije u kojoj su se nalazili.

– Jasno sam ti rekao da ostaneš u kući i da se ne mičeš iz

nje – nimalo nježno obratio se sudac Edwardu. – Kao da ti dosad nije bilo dosta nepri-lik?

Mladić nije ništa rekao. Posramljeno je oborio glavu. Bilo mu je jasno da je opet pogriješio. Zbog toga se i nije želio opravdavati.

– Nisam ni slutio da se vas dvojica tako dobro poznajete – rekao je Terry pomalo iznenađeno.

Činilo mu se da je u Wartonu odnosu prema Edwardu postojalo nešto više osim običnih simpatija.

Kad je Edward došao u Mal-laws, bilo je sasvim prirodno da se meni obrati za pomoć – nastojao mu je objasniti sudac, iako nije djelovao previše uvjerljivo.

Njegove su riječi same po sebi zvučale logično, ali Terry je osjećao da posrijedi mora biti nešto sasvim drugo. Ipak nije želio da Warton u nešto posumnja, pa se neodređeno nasmiješio i promrmlija:

– To se samo po sebi razumi-je.

– Na kraju, moja je dužnost da mu pomognem – nastavio je sudac. – Zbog toga sam mu i ponudio da stanuje kod mene. Moja kuća je dovoljno prostrana, a i mladić je ovdje najsigurniji.

– Nisam ni slutio da imate tako plemenito srce – rekao je Terry.

Nije se trudio da sakrije ironiju u svom glasu.

– Edward je zakonski nasljednik pokojnog Jima Nortona. Budući da smo za života bili vrlo dobri prijatelji, pri-

rodno je da sam učinio sve što je u mojoj moći da se izvrši njegova posljednja želja – patetičnim tonom izjavio je Warton.

– To je odista lijepo od vas – Terry je nastavio u istom tonu. – Takvi prijatelji se rijetko susreću.

Warton ga je sumnjičavo pogledao. Iznenadio se naglim obratom u Terryjevu ponašanje.

– Što ćemo učiniti s onim crvenokosim momkom koji također tvrdi da se zove Edward Norton? – zanimalo je Terryja.

– On je najobičniji varalica, kojeg je Harrison doveo da bi se dočepao tuđeg posjeda.

Wartonovo lice se zajapurilo. Jasno se vidjelo da je ispunjen pravednim gnjevom.

– Koliko mi je poznato, u njega se nalazi pismo koje je Norton napisao na smrtnoj postelji – primjetio je Terry.

– Zar i ti misliš da je on zakonski nasljednik? – sav se zapjenio Warton. – To što on posjeduje to prokleta pismo, ne znači baš ništa!

– Ne morate se zbog toga uzrujavati – ironično se nasmiješio Terry. – Svakako da to samo po sebi ništa ne znači. Prodorno je pogledao suca i dodao: – Gotovo bih se mogao zakleti da imate osobnog interesa u svemu tome.

– Ako tako mislite, najbolje je da se odmah pokupite i da odete. Na žalost, napokon sam shvatio da sam angažirao pogrešnu osobu – gorkim tonom rekao je Warton.

Na licu mu se jasno vidio izraz razočaranja.

– Čemu žurba, Wartone? U krajnjem slučaju, to su vaše stvari, koje mene ni najmanje ne zanimaju. Važno mi je samo da uredno izvršavate svoje obaveze – pokušao ga je umiriti Terry. Na njegovu se licu pojavio najneviniji osmijeh. – Osim toga, ne bi bilo preporučljivo da sada izidem. Uvjeran sam da bi mi oni momci naposljetku priredili vruću dobrodošlicu.

– Ako vas samo to zabrinjava, budite sigurni da ste već izgubili. Iako je grad praktički izložen Harrisonu na milost i nemilost, pretpostavljam da on nije toliko glup da otvoreno preuzme vlast u svoje ruke. Prije ili poslije to bi moglo doći do ušiju oblasnog šerifa i samo bi mu stvorilo nepotrebnih neprilika – hladno je rekao sudac, duboko je uzdahnuo i dodao: – To mu, dakako, nije potrebno. Ionako mu se nikamo ne žuri. Prije ili poslije potpuno će ostvariti svoje namjere.

– Tek sam počeo raditi za vas i ne namjeravam tako brzo odustati. Vjerojatno ste me pogrešno shvatili. Samo sam želio razjasniti neke stvari – pokušao ga je Terry umiriti.

– Sumnjam da vam je to tako brzo pošlo za rukom – skeptičnim glasom rekao je Warton.

Terry više nije želio o tome razgovarati, no, glavom mu se motala druga misao, pa je opet zapitao:

– Niste mi rekli pod kakvim se to nesretnim okolnostima okončao život Jima Nortona?

— Ubio ga je Harrison ili neki od njegovih plaćenika — suho je odgovorio sudac.

— Kako je onda, do vraga, uspio napisati oporuku? — zanimalo je Terryja.

Warton je uzdahnio kao da se dosađuje. Zakolutao je očima i bezvoljno rekao:

— Stvar je u tome da Jim nije odmah umro. Nekoliko dana se pošteno namučio prije nego što se konačno smirio.

— Onda je vjerojatno i vidio svog ubojicu — logički je zaključio Terry.

— Na žalost, nije. Pucali su mu podlo u leđa, pa nije uspio vidjeti počinioca zlodjela. Metak mu je ostao u plućima. Unatoč svim naporima liječnika Koniga, Jim je podlegao rani.

— Steta. Mogao nam je uštedjeti napore da otkrivamo njegova pravog ubojicu — rekao je Terry.

— Rekao sam ti da je to Harrisonovo djelo — nervozno je odbrusio Warton. — Učinit ću sve da to i dokažem.

— Sumnjam da će ti to tek tako poći za rukom — reče Terry. — Iako ga dosad još nisam upoznao, sve mi se čini da je taj Harrison prilično tvrd orah.

— To ćemo još vidjeti — ljutito je dobacio Warton.

— Potpuno se slažem — rekao je Terry smireno.

Učinilo mu se da je pametnije da zadrži za sebe svoje mišljenje.

Terry je začuo neki šum. Munjevito se uspravio na krevetu i ispod jastuka izvukao revolver. Uperio je oružje u čovjeka koji se upravo u tom trenutku pojavio na vratima sobe.

— Vidim da te je prilično teško iznenaditi — progundao je sudac.

Premda to nije želio, u glasu mu se osjećalo skriveno divljenje.

— Najgluplje što ti se može dogoditi jest da te uhvate na spavanju — mirno je odgovorio Terry i otpustio kokot na koltu.

Nije znao koliko je moglo biti sati, ali je opazio da kroz pritvorene žaluzine dopire danje svjetlo. Učinilo mu se da je zaspao tek prije nekoliko minuta. Još je osjećao umor dugotrajnog putovanja.

— Koliko se sjećam, nisam naručio buđenje — mrzovoljno je primijetio.

— To je, doduše, točno, ali čekaju te hitni poslovi o kojima ti sinoć nisam htio govoriti — spomenuo je Warton.

— Čini se da nikad ne ulažeš novac u pogrešne poslove — nasmiješi se Terry. — Osim toga, imam dojam da ne dopuštaš da ti se ohladi novac.

— Možda je to odista tako. U životu sam naučio da je pametnije odmah učiniti nešto nego to odgađati za poslije.

— Imam za tebe posebni zadatak — važno je rekao Warton.

— Nadam se da to ulazi u onih pet stotina dolara mjesečno.

– Svakako, ne moraš se zbog toga odmah uznemiravati. Jedino što od tebe zahtijevam jest da odneseš pismo na ranč »Tri sombrera«.

– Ako se ne varam, to je Nortonov ranč? – upitao je Terry.

– Pokojnog Jima Nortona – odgovorio je sudac, naglašavajući ono »pokojnog«.

– Poruka je vjerojatno za njegovu udovicu? – pretpostavljao je Terry.

– Imaš pravo. Pismo moraš predati isključivo njoj.

– Vidim da ti je osobito stalo do toga da ona primi poruku, čim mene šalješ – zamišljeno je rekao Terry.

– Možda je odista tako. U svakom slučaju, nije na tebi da postavljaš pitanja već da izvršavaš moje zapovijedi. Na kraju, za to te i plaćam.

– Imaš pravo, gazda. To je zbilja tako – složio se Terry, počeo se po glavi, a onda nakon kraćeg razmišljanja ipak upitao ono što ga je zanimalo: – Vjerojatno od mene ne očekuješ da samo pucam, a da pri tom ništa ne razmišljam. To si mogao dobiti i za manje od pet stotina dolara mjesečno.

– Recimo da je to odista tako – rekao je Warton ne skrivajući nepovjerenje koje mu se osjećalo u glasu. – Ne shvaćam zbog čega si to rekao?

– Zanima me što si radio u Santa Feu? Pretpostavljam da si bio tamo, jer smo se zajedno vozili dio puta u kočiji koja je dolazila iz Santa Fea.

– Iako ti to nisam dužan reći, ipak ću ti objasniti neke stvari – mrzovoljno je odbrusio Warton.

Na trenutak je zastao i zagledao se u Terryja, no na njegovu licu nije mogao odgonetnuti ništa od onoga što ga je zanimalo.

– Otišao sam u Santa Fe da zakonskim putem sredim neke stvari. Koristio sam se svojim poznanstvima da bih to i dokazao.

– Vjerojatno to ima neke veze s Edwardom? – pretpostavio je Terry.

– Da, prvenstveno sam želio zakonski ostvariti njegovo pravo na nasljedstvo – priznao je sudac.

– Zbog čega ti je u svemu tome bila potrebna Margit?

– Njezina prisutnost bila je neophodna. Na kraju krajeva, ona je nasljednica polovice imanja koje je pripadalo Jimu Nortonu – rekao je Warton čudeći se kako Terry nije to već prije shvatio.

– Pa kako se samo toga nisam prije sjetio! – uskliknuo je Terry.

Iako njegove sumnje nisu bile do kraja raspršene, nije želio da sudac štogod posumnja. To ionako ne bi nikamo vodilo. Zbog toga je odlučio da više ne pita ništa što nije bilo u vezi sa zadatkom koji mu je Warton odredio.

– Nadam se da ćeš mi objasniti kako da dodem do ranča? – upitao je mijenjajući temu razgovora.

– Pronaći ćeš ga bez poteškoća. Kad izideš iz grada, nastavi stazom dok ne stigneš do

križanja. Tada skreni nadesno i ne možeš više zalutati. Nakon pola sata stići ćeš do »Tri sombrera« – objasnio mu je Warton.

– To je zasad sve što me zanima. Pretpostavljam da ćeš izići iz sobe da se mogu na miru odjenuti?

Warton je nešto nerazgovijetno promrmljao a zatim se okrenuo i izišao.

Terry je ustao i umio se u širokoj posudi u koju je prethodno iz krčaga na ormariću nalio vodu. Nakon nekoliko minuta bio je pripravan za polazak. Izišao je iz sobe i sišao niz stube.

U prostranoj blagovaonici zatekao je Edwarda, koji je upravo pripremao doručak. Terry je zadovoljno uzdahnio i šutke sjeo za stol. Pretvarao se da ne zapauža nezadovoljni izraz na mladićevu licu.

Edward je shvatio da mu ne preostaje ništa drugo već da doručak koji je pripremio za sebe prepusti Terryju. Pačenički je uzdahnio i u tanjur pred Terryjem istresao omlet sa slaninom.

Terry se zdušno bacio na jelo i za tri minute njegov je tanjur bio prazan. Ustao je sa stolca i zadovoljno promrmljao:

– Tko bi rekao da se u tebi skriva tako dobar kuhar?

Edwardu očito nije nimalo godilo takvo priznanje. Otvorio je usta da nešto odbrusi, no Terry je već izišao.

Potražio je Wartona, što u prostranoj kući nije bilo nimalo lako. Napokon, ga je pronašao u nekoj pokrajnjoj pro-

storiji, koja je, po svemu sudeći, bila njegova radna soba.

– Spomenuli ste neko pismo, gazda – podsjetio ga je Terry.

– Da, sve je već pripremljeno – nezadovoljno je odvratio sudac i Terry je shvatio da nije raspoložen za razgovor. Zbog toga je uzeo pismo, šuteći se okrenuo i izišao iz sobe.

Uzeo je pušku koju je ostavio u dnevnom boravku i otvorio ulazna vrata kuće. Napolju ga je dočekala uobičajena priepodnevna vreva što je vladala u gradu. Osjetio je potrebu da malo prošvrlja po glavnoj ulici, no odolio je napasti znajući da za to nema vremena. Uputio se prema konjušnici na kraju grada. Kad je ušao, tamo se još nalazio onaj isti konjušar.

– Dobar dan, Jime. Da li te slušaju konji? – veselo se nasmijsao.

Konjušaru zbog nečega nije ni najmanje bilo stalo do šale. Samo je kimnuo, a onda se opet zabuljio u vrh čizme kao da je to najzanimljivija stvar na svijetu.

Terry je potražio svog pastuha. Kad ga je ugledala, životinja je radosno zarzala. Terry ju je pogladio, a zatim je preko pastuhovih leđa prebacio sedlo. Pritegao je stremen i za uzdu poveo konja do izlaza iz konjušnice. U prolazu je tutnuo Jimu nekoliko dolara u ruku i njegovo se raspoloženje iznenada promijenilo. Naglo je postao ljubazniji, čak se i nasmijsao.

Terry je izišao iz staje i zajahao konja. Odmah se uputio prema izlazu iz grada. Sunce je

već bilo visoko na nebu i sjene su bile kraće.

Neraspoloženo je pomislio da nije odabrao najbolje vrijeme za putovanje. Potajno si je predbacivao što nije krenuo ranije, dok još nije pritiskala takva sparina. Tješio se mislju da ipak ne mora daleko putovati, barem je Warton tako napomenuo. Prema njegovim riječima, do ranča »Tri sombrera« trebalo je da prevali udaljenost od nekih petnaestak kilometara.

Uskoro je stigao do križanja, kao što mu je sudac rekao. Okrenuo je konja i potjerao ga uskom stazom što je vodila udesno.

Kad se slučajno okrenuo, iza sebe je ugledao tri jahača na udaljenosti od oko dvije stotine metara, pa nije mogao razaznati njihova lica. To mu se učinilo sumnjivim, te je potjerao konja u galop. Kad se okrenuo, shvatio je sa su jahači učinili to isto. Iza njih se podigao oblak prašine.

Više nije bilo sumnje da ga konjanici slijede. Učinilo mu se da je pametnije da se ne izlaže nepotrebno opasnosti. Zbog toga je još brže potjerao konja. Potpuno je otpustio uzde i pastuh je naprosto poletio.

No ni njegovi progonitelji nisu se tako lako predavali. Njihovi konji su jurili kao da ih gone svi vragovi. Terryjev se pastuh pokazao boljim trkačem. Postupno se udaljenost između progonilaca i Terryja povećavala.

To je postalo jasno i trojici jahača. Zbog toga su posegnuli za posljednjim sredstvom koje

im je preostalo. Izvādili su puške i u trku pokušali pogoditi Terryja. To nije bilo nimalo lako učiniti. Razmak između njih sve se više povećavao, pa je sad iznosio više od tri stotine metara. Na toj udaljenosti bi se čak i dobar strijelac morao dobro potruditi da pogodi cilj, a osim toga, konji su jurili u punom trku, pa je bilo nemoguće precizno ciljati.

Terry je zapazio oblačiće dima što su se izvijali iz pušćanih cijevi njegovih progonitelja, a tek onda bi začuo pucnjeve. No meci su prošli daleko od njega ili su se zabili u zemlju dobrih desetak metara iza njega.

Potpuno je plegao niz konjski vrat i nešto šapnuo pastuhu u uho. Životinja je zgrabila divljim koracima i naprosto poletjela. Činilo se kao da je do tada samo kaskala. Kad se Terry opet okrenuo, njegovi su progonitelji zaostali daleko iza njega. Napokon su shvatili da nemaju izgleda da ga uhvate. Osim toga vjerojatno su zastali i zbog toga jer se pred njima nalazila drvena ograda.

Terry je pretpostavio da je stupio na ranč »Tri sombrera«. Njegov pastuh je lako preskočio ogradu i nastavio galopirati. Povremeno bi projurili pored manjih stada goveda. Životinje bi začuđeno podigle glavu da vide tko im to remeti mir, no odmah zatim bi se nezainteresirano okrenule i zagrizle u travu.

Uskoro je naišao na veće stado. Stoku su čuvala dva kauboja. Čim su ugledali Terryja, hitro su iz navlaka sa sedla iz-

vukli puške, uperili oružje na neznanca i sumnjičavo ga pogledali. Pričekali su dok im se Terry nije približio, a onda je stariji kauboj upitao:

– Koga tražiš, prijatelju?

Glas mu je zvučao prilično osorno, no Terry se pretvarao da to ne zapaza. Široko se nasmiješio i rekao:

– Kao prvo, nadam se da sam stigao na pravo mjesto. Recite mi da li je ovo ranč »Tri sombrera«?

– Da, tako se ovaj posjed još i sad zove – u istom tonu je odgovorio kauboj.

Cini se da ovdje baš previše vole strance, pomislio je Terry, no unatoč tome, hladni doček kauboja nije ga nimalo obeshrabrio.

– Onda se ipak nalazim na pravom mjestu – smiješeći se nastavio je. – Recite mi, momci, kako mogu stići do kuće u kojoj stanuje vlasnik ranča?

Kauboji su ga sumnjičavo promatrali, iako mu se učinilo da je na licu starijeg muškarca ugledao preziran osmijeh.

– Ako tražiš posao, uštedjet ćemo ti trud.

Kad je na Terryjevu licu ugledao upitan izraz, suho je dodao: – Na ranču nam nisu potrebni nikakvi sumnjivi tipovi. Ionako već imamo teškoća preko glave.

Terry je slegnuo ramenima.

– Tko vam je uopće rekao da tražim posao?

– Pa što, do vraga, onda ovdje radiš? – izgubio je živce njegov sugovornik. Činilo mu se da se došljak dobro zabavlja na njihov račun, i to je samo

još više povećalo njegovu mrzovolju.

– Ako misliš da ćeš ovdje naći sklonište pred svojim progoniteljima, ljuto si se prevario

– umiješao se u razgovor drugi kauboj, koji je dotad šutio.

– Po čemu sudiš da tražim sklonište? –animalo je Terryja.

– Malo prije smo čuli pucnjavu. Nije teško pogoditi kome su meci bili upućeni.

– Kome si se tako zamjerio? – upitao je stariji od dvojice kauboja.

– To i mene zanima – nasmiješio se Terry i dodao: – Smatrao sam da je uputnije da ne provjeravam njihov identitet.

Zašutio je, a onda zamišljeno dodao: – Vjerujem da ćemo se prije ili poslije ponovo sresti.

– Sumnjam da ćeš drugi put imati toliko sreće – pomalo zlurado se iskesio mladi kauboj.

Terry je samo slegnuo ramenima. Nije više želio gubiti vrijeme s njima. Shvatio je da ni oni ne znaju tko bi mogli biti njegovi neprijatelji. Zbog toga je kratko upitao:

– Hoćete li mi onda napokon reći kako mogu stići do vlasnika ranča?

Oči su mu se čudno zakrile, pa su dvojica muškaraca zaključila da je uputnije da mu odgovore.

– Mislio si reći do vlasnice? – oglasio se mladi.

– Da, do Margit Norton.

Kad su začuli ime lijepe udovice, kauboji su se trgnuli. Shvatili su da došljak ipak nije

stranac u njihovu kraju kad zna da je gospoda Norton vlasnica ranča. Zato su mu objasnili kako će najkraće stići do kuće u kojoj je ona stanovala.

— Budeš li jahao u ovom smjeru, za nešto više od pola sata stići ćeš tamo — kratko je objasnio stariji kauboju.

Terry je kimnuo u znak pozdrava, a onda je podbo konja i pojurio u smjeru koji su mu pokazali.

Dok je njegov konj grabio u galopu, u prolazu je opazio još nekoliko muškaraca, ali se više nije zadržavao. Kauboji su, po svemu sudeći, pomislili da je jedan od njihovih njihovih, jer su ga pozdravili mahanjem ruke.

Za dvadesetak minuta stigao je do proplanka na kojemu su se nalazile gospodarske zgrade. Pored njih su bile dvije niske i dugačke prizemnice. Terry je prepostavio da u njima stanuju kauboji i pomoćno osoblje na ranču. Zbog toga se nije zadržavao sve dok nije stigao do lijepe katnice. Njezino pročelje bilo je svježije okrećeno, na njoj su se isticali veliki prozori, izrađeni u španjolskom kolonijalnom stilu. Pred kućom se nalazio široki nadsvođeni drveni trijem.

Terry je sjahao i privezao uzde za drvenu ogradu. Na kućnim vratima se pojavio neki tamnopusiti muškarac, odjeven u lagano bijelo odijelo sašiveno po posljednjoj modi. Ispod sakoa je nosio plavu svilenu košulju, a oko vrata je svezao maramu iste boje.

Terryju se čovjek već na prvi pogled nije svidio. U njegovim

crnim očima jasno je vidio podli izraz.

— Koga tražiš? — nabusito ga je upitao tamnopusiti.

— Gospodu Norton — prisilio se Terry da ljubazno odgovori, iako bi najradije nešto drugo odbrusio.

— Margit se odmara. Ne vjerujem da će te primiti. Ako tražiš posao, o tome možeš i sa mnom razgovarati.

— Ne tražim posao — suho je rekao Terry.

— Zbog čega onda želiš s njom razgovarati? Zar misliš da će biti presretna ako joj kažem da je traži neka skitnica?

Terry je počeo gubiti strpljenje. Kicoš mu je išao na živce, i to se na njegovu licu moglo jasno vidjeti. Ponašao se kao da je on vlasnik ranča. Terry je pretpostavio zbog čega si je uzimao to pravo, no to ga se ni najmanje nije ticalo i tamnopusitom nije davalo pravo da se prema njemu tako nabusito ponaša. No, odlučio je da sačuva mir, jer od nepotrebne svade ne bi imao nikakve koristi. Zbog toga je samo kratko rekao:

— Reci joj da Terry želi s njom razgovarati.

Kicoš se podrugljivo nasmijeo, jer mu to ime nije ništa značilo. No kad je na neznančevu licu vidio odlučan izraz, pomislio je da je možda najpametnije da učini što stranac od njega traži. Lako se moglo dogoditi da Margit poznaje tog neobičnog tipa, a on nije želio nepravilike. Gospoda Norton je ponekad znala biti prilično svojeglava.

Kiselo se nasmijeo i procijedio:

— Najbolje je da pričekáš ovdje dok ne prenesem poruku.

Terry ga više nije ni pogledao. Čovjek je nestao u kući, a on je sišao niz nekoliko stuba koje su s trijema vodile u prostrano dvorište. Činilo se da znatizeljno promatra prekrasan vrt, koji je očito bio njegovan znalački i s mnogo truda. To je bio samo privid, jer su njegove misli bile usmjerene na sasvim druge stvari. Razmišljao je da li će se lijepa udovica sjetiti njegova imena. Pretpostavljao je da su do njezinih ušiju doprle novosti o događajima koji su se u posljednje vrijeme dogodili.

Čak da i nisu, znao je da će ga primiti ako reče da ga šalje Gene Warton. Osjećao je da je pametnije da to odmah ne spomene, barem ne onom kicošu. Iz iskustva je znao da se u takvim situacijama u kakvoj se sad našao lako mogu dogoditi iznenadni obrati. Ne bi se previše začudio kad bi nekim slučajem saznao da je kicoš zapravo čovjek Lesa Harrisona.

* * *

Iz razmišljanja ga je trgnuo ženski glas:

— Gospoda Norton vas očekuje.

Kad se okrenuo, pred sobom je ugledao ljepuškastu djevojku, odjevenu u jednostavno krojenu ali urednu haljinu. Lice joj je bilo zagasito smeđe boje, a u njezinim crnim očima nije bilo nikakvih emocija, pa je djevojka djelovala bezizražajno. Jabučice na licu bile su joj istaknute i odavale su njezino indijansko porijeklo.

Djevojka nije više ništa rekla. Okrenula se i ušla u kuću. Terryju nije preostalo drugo nego da je slijedi. Prošli su kroz široko predsoblje, a zatim je djevojka otvorila neka vrata. Terry je ušao za njom.

Kraj prozora je stajala Margit. Kad je začula šum koraka, naglo se okrenula. Nasmiješila se Terryju kao da je ugledala dobrog prijatelja kojeg već dugo nije vidjela.

— Koje dobro vas nosi k meni, Terry?

Terry je suzdržano kimnuo glavom, a onda je pogledao Indijanku. Žena je shvatila što je taj pokret značio.

— Hvala ti što si dovela gospodina, Maria. Sad slobodno možeš ići — blagim, ali odlučnim tonom rekla je Margit.

Indijanka se naklonila i izašla. Tek kad je za sobom zatvorila vrata, Terry je rekao:

— Poslao me Gene Warton.

Margit ga je iznenađeno pogledala.

— Nisam znala da radite za njega — začuđeno je promrm-ljala.

— Sad i to znate — kratko je odgovorio Terry. Shvatila je da o tome ne želi razgovarati, iako ju je živo zanimalo kako je do toga došlo. Zbog toga više ništa nije rekla.

Terry je posegnuo u džep na košulji da bi izvadio pismo, ali ga je ona pokretom ruke zadržala.

— Imamo vremena za službeni dio razgovora, Terry. Najprije se malo opustite i odmorite. Vjerujem da ste ožednili nakon napornog jahanja iz Mallawsa.

Terry je zapazio da je zadržala ruku na njegovoj nadlaktici nekoliko sekundi duže nego što je bilo potrebno. Pretpostavio je da je to namjerno učinila, no ničim nije pokazao da je proniknuo u njezine namjere. Osjećao se kao mačka koja se poigrava s mišem.

Žena je prišla malenom stolskom stolicu na kojem se nalazilo desetak boca. U dvije kristalne čaše nalila je piće. Pružila je jednu čašu Terryju, a drugu je sama podigla.

— Za vas, Margit — nazdravio joj je Terry.

— Bolje da ispijemo za nas — odgovorila je svojim baršunastim glasom. Gledala ga je ravno u oči. Terry je lako u njima mogao naslutiti otvoreni poziv. No njemu se nije žurilo. Navikao je da piće i žene uzima polako, u malim gutljajima. Osobito ako su bili kvalitetni. Već nakon prvog gutljaja učinilo mu se da je viski vrlo dobar. U Margitinu kvalitetu nije ni na trenutak posumnjao.

Sjeo je udobno u naslonjač i prebacio nogu preko noge. Pogledom je zaokružio po sobi, koja je bila vrlo ukusno namještena. Svaki pojedini dio namještaja bio je pomno odabran i predstavljao je pravo malo bogatstvo, no soba nije bila prenatrpana. Činilo mu se da je svaki predmet na svom mjestu i da se uklapa u savršenu cjelinu. Odim toga, prostorija je djelovala toplo. Shvatio je da je u njezino uređenje utrošeno mnogo napora i ljubavi.

— Kod vas je prilično lijepo. Čovjek bi poželio da ovdje ostane malo duže, Margit.

— Moj pokojni muž imao je mnogo ukusa i razvijeni smisao za lijepo — ponosno je odgovorila.

— U to ni najmanje ne sumnjam — odvratio je Terry.

U njegovu pogledu jasno je mogla pročitati na što je mislio. No, nije se nimalo zbunila. Umjesto da pocrveni, kao što bi se većini žena na njezinu mjestu dogodilo, ona ga je značajno pogledala. To je već bio otvoreni poziv.

Uhvatila je njegov slavodobitni osmijeh.

— Da li vam je već netko rekao da ste prilično drski? — ljutito ga je upitala.

— Jest — nasmiješio se Terry.

— I što ste učinili da to ispravite?

— Baš ništa. Shvatio sam da je to kod mene greška u odgoju. Koliko sam se god dosad trudio, nije mi pošlo za rukom da tu grešku uklonim.

— Onda se nemojte više ni truditi — na njezinu licu opet je bljesnuo osmijeh. — Dobro vam pristaje.

— Kad to čujem iz tako lijepih usta, moram vam povjerovati.

— Jasno mi je da ste veliki laskavac, ali vas moram razočarati: ne nasjedam na komplimente.

Terry je samo slegnuo ramenima. Osjećao se kao da igra partiju pokera, a u tome se već snalazio kao riba u vodi. Ustao je i opet posegnuo za kuvertom.

Ona nije izdržala igru živaca koju joj je nametnuo. Prva je popustila. Nezadovoljno je uzdahnula i ljutito rekla:

– Zar vam još jednom moram ponoviti da za to ima vremena? Kakav ste vi to muškarac?

– Nadam se da je sa mnom još sve u redu – raspoloženo je rekao Terry. Bilo mu je jasno da se uhvatila na udicu koju joj je dobacio i da se sad bespomoćno koprca.

Nervozno se nasmiješila i izazovno ga pogledala.

– Kamo vam se odjednom tako žuri? – Budući da nije ništa odgovarao, ona je tiše nastavila: – Ako se ne varam, posljednji put kad smo se sreli htjeli ste me bolje upoznati. Zar tako brzo mijenjate mišljenje?

Terry još nije odgovarao. Samo se smješкао, što ju je još više ljutilo. Više se nije mogla kontrolirati. Glas joj je osjetno podrhtavao kad je nastavila:

– Ako se ne varam, tada sam vam rekla da će nam se takva prilika vjerojatno ukazati. Eto, sad vam se napokon pružila.

Osjećao je da je razoružana. Pričekao je još nekoliko trenutaka, a onda napokon rekao:

– Čini mi se da je otad prošla čitava vječnost.

– Strpljen-spašen – osmjehnula se Margit, iako bi se na nju prije odnosila ta izreka.

Taj stranac ju je neodoljivo privlačio. Nije znala što je tome razlog, no u tom trenutku to joj je bilo svejedno. Jedino joj je važan sad bio Terry. Odlučila je da poslije o svemu pošteno razmisli. Nije bila navikla da u svom životu ostavlja neraščišćene stvari, pogotovo ako su se one odnosile na muškarce.

Tada su joj bile preče stvari na umu. Zbog toga više nije mogla čekati. Ustala je i krenula prema bogato ornametiranim vratima. Energичnim pokretom je pritisnula kvaku i gurnula vrata.

Terry ju je u stopu slijedio. Ušao je u prostoriju. Već na prvi pogled bilo mu je jasno da se nalazi u spavaćoj sobi gospode Norton. To je ujedno čini se bila i bračna ložnica. O tome što se poslije njegove smrti događalo, Terry nije želio razmišljati.

Pogledao je široki bračni krevet, koji je bio zasvođen baldahinom. U sebi se nasmijuljio pomislivši koliko je Nortona stajalo novca i truda da krevet dopremi do Mallawsa. Po svemu sudeći, on ni jedno ni drugo nije žalio, samo da bi po svom ukusu uredio bračno gnijezdo.

Terry je pogledao noćni ormarić kraj kreveta. Odjednom se iznaničao kad je ugledao stetson, izrađen od svijetlog pusta. Takav je šešir vidio na glavi Genea Wartona. To samo po sebi nije ništa govorilo, jer je lako bilo moguće da je slični tip šešira nosio Jim Norton. U Terryju se ipak probudila sumnja, no nije mu bilo ni na kraj pameti da to spominje Margit. To ionako ništa ne bi mijenjalo na stvari.

Ona mu se približila i strastveno se privinula uz njega. Obujmila ga je čvrsto i prošaptala:

– Ovaj trenutak sam priželjkivala otkako sam te prvi put ugledala.

— Morala si mi to prije reći. Samo si nepotrebno patila — predbacio joj je Terry.

Više nije stigao ništa reći, jer mu je ona kišom poljubaca naprosto začepila usta. Ne bi se moglo reći da mu je zbog toga bilo žao. Znao je da riječi više nemaju smisla. Čvrsto ju je zagrlio i stravstveno uzvraatio njezine poljupce. Vrijeme se naprosto zaustavilo. Osjećao se kao opijen najsladim vinom. U glavi mu je sve šumilo i više nije bio svjestan svojih postupaka. Sav se grčio u ljubavnom uzbuđenju.

Ljubio ju je bjesomučno, a ona mu je na isti način uzvraćala. Činilo joj se kao da su mu odjednom izrasle stotine ruku. Svugdje ga je osjećala. S olakšanjem je uzdahnula kad je osjetila da je s nje skinuo haljinu. Kad je ugledao njezine oble i čvrste grudi, Terry se potpuno raspametio. Ljubio ju je očajnički kao utopljenik koji se pokušava uhvatiti za dasku spasa.

Njoj se pak činilo kao da će svakog trenutka umrijeti. U svakom slučaju, bila bi to prokleta slatka smrt.

VIII

Kad su se naposljetku umorili od naslade i kad se njihova strast malo stišala, Terry je ustao i tiho se odjenuo. Ona ga je šutke promatrala. Činilo se kao da zauvijek želi upiti sliku njegova snažna tijela, na kojemu nije bilo ni grama sala.

Promatrala ga je kao što kauboj promatra pastuha ko-

jeg je upravo ukrotio. Terry je zapazio njezin pogled i shvatio kakve joj se misli vrzmaju glavom, no nije ništa rekao. On se doista tako i osjećao. Bio je to za njega potpuno novi osjećaj. Dotad nije doživio ništa sličnog. Ta je žena imala u sebi nešto što dotad ni kod bilo koje druge žene nije sreo.

Uplašio se da ga nije šcepala u svoju mrežu, kao što pauk uhvati kukca. Bespomoćno se koprcalo čekajući da ga ona do kraja pojede.

Tek je krajnjim naporom uspio ponovo srediti misli. U glavi mu se rojio pravi košmar. A onda se sjetio zbog čega je došao na ranč »Tri sombrera«.

Upravo u tom trenutku ona mu je mazno rekla:

— Mogao bi mi napokon dati to pismo koje mi je Gene poslao.

Terry je šuteći izvadio pismo i predao joj. Promatrao ju je dok je otvarala kuvertu. Nervoznim pokretom izvadila je papir s porukom i pročitala sadržaj pisma.

Koliko god se trudio, na njezinu licu nije mogao odgonetnuti kakav je to bio sadržaj poruke. Mora joj se priznati da ima čelične živce, pomislio je Terry. Nijedan mišić nije zai-grao na njezinu licu.

Iako su se u posljednji sat vremena zbližili koliko se jedna žena i muškarac uopće mogu zbližiti, nije je želio ništa pitati o sadržaju pisma. Bio je prilično siguran da bi mu zatajila pravu istinu.

— Vrijeme je da se vratim u Mallaws. Gazda me zacijelo

nestrpljivo očekuje – rekao je Terry malo podrugljivo.

– U to nimalo ne sumnjam. Vidim da je Geneu voda došla do grla – prezirno je odvratila Margit.

U njezinu glasu nije se osjećalo sažaljenje za suca. Dapače, Terry je imao dojam da ona pomalo u svemu tome uživa.

Terry je odlučio da je ništa ne pita i da s njom o tome ne raspravlja. Uzeo je svoj šešir i s njega otresao prašinu, a zatim ga nataknuo na glavu.

Iako joj je bilo jasno da on odlazi, Margit nije ustajala s kreveta. Zamišljeno ga je pogledala i umiljato promrmljala:

– Nadam se da će te Gene još koji put poslati kao glasnika, Terry. U svakom slučaju, ti si pravo osvježenje.

– Čini mi se da su se stvari u Mallawsu počele ubrzano događati. Sumnjam da će mi se za tako nešto uskoro ukazati prilika.

– Ako je tako, možeš me i neobavezno posjetiti. Uostalom, »Tri sombrera« nisu na kraju svijeta.

Bilo mu je drago što je takav prijedlog došao iz njezinih usta. To je svakako godilo njegovoj taštini.

– Osim toga na ranču mi uvijek dobro dođu spretne ruke. Ako želiš, možeš odmah kod mene dobiti posao – nastavila je Margit.

Terry je u njezinu glasu osjetio prikrivenu nadu.

– Sumnjam da me možeš dovoljno platiti – nasmiješio se Terry.

– A kolika ti je cijena? – zanimalo je ljepoticu.

– Warton mi plaća pet stotina mjesečno.

– To je ipak malo previše, čak i za momka kao što si ti. Moji radnici dobivaju jedva pedeset dolara mjesečno. Ali nije sve u novcu, zar ne?

– Ne, doista nije. Samo što čovjek mora od nečeg živjeti – uzdahnio je Terry.

– Imaš sasvim pravo, samo sumnjam da ćeš imati prilike uživati u plodovima svoje muke – opomenula ga je Margit.

– To prepusti meni – Terry je suho odvratio.

Njezine riječi malo su ga uznemirile. Znao je da bi od nje mogao dobiti dragocjene podatke. Zbog toga ju je na kraju ipak upitao:

– Zbog čega tako misliš?

Nasmiješila se jer je naslućivala zbog čega je to pitao. Malo se kolebala razmišljajući, što bi bilo pametno da mu reče, a onda je uzdahnula:

– Vjeruj mi da imam dovoljno razloga da u to vjerujem. Više od toga ti ne mogu reći.

– Onda mi barem možeš reći od koga mi prijeti opasnost. Da li osim Lesa Harrisona postoji još netko koga bih se morao bojati?

– Zar ti on nije dovoljan? – začudila se Margit. – Oko sebe je skupio najljuće društvo u oblasti.

– Kakvi su njegovi interesi u svemu tome? – palo je sljedeće Terryjevo pitanje.

– Moj pokojni muž i on došli su u ovaj kraj nekako u isto vrijeme. Čula sam čak priče da su zajedno dojahali u Mallaws.

Jim je vrlo jeftino kupio oko tisuću akri zemlje. Nedugo zatim i Les se odlučio za takvu kupnju. Kupio je lijep komad zemlje odmah kraj posjeda svoga prijatelja. Između »Tri sombrera« i Lesova ranča protječe potočić koji ih razdvaja. Sasvim je prirodno što on želi proširiti svoje imanje.

— Ti o tome pričaš kao da te se to uopće ne tiče — začudio se Terry. — Na kraju, ti si nasljednica barem polovice »Tri sombrera«.

Ona je samo nezainteresirano slegnula ramenima. No Terryju je već u glavi proradio crv. Kopao je sve više, ne dajući mu mira. Na kraju se ipak odlučio da je upita:

— Jedino ako... — počeo je, ali nije dovršio misao.

No, ona ga je i bez toga razumjela.

— Da, imaš pravo, Terry. Ne mogu cijeli život ostati sama. Ovo je prilično divlji kraj i žena bez muža ne može u njemu opstati. Pa čak i kad je to najžilavija osoba.

— Kao što si ti — primjetio je Terry.

Kimnula je i rekla:

— Jest, baš kao što sam ja.

— Polako počinjem shvaćati. Čuo sam priče o tome da je Les Harrison doveo svog sina, za kojeg tvrdi da je Edward Norton, nećak tvoga pokojnog muža. Ako ostvari svoj cilj, njegov ranč i »Tri sombrera« stopili bi se u jedinstveni posjed.

— Vidim da si pametan momak — peckala ga je Margit, jer ju je to sve počelo zabavljati.

Terry se nije osvrtao na njezinu primjedbku. Još ga je u cijeloj priči mučila jedna stvar.

— Kakav interes u svemu tome ima Gene Warton?

Budući da ona nije ništa odgovarala, nastavio je glasno razmišljati:

— Možda su u pitanju samo nježni osjećaji prema tebi, a možda je i nešto sasvim drugo.

— Na trenutak je zastao i razmislio, a onda se zapiljio u Margit i nastavio: — Najvjerojatnije je da u tome svemu ima udrobljenog od svega pomalo.

— Otkud ti samo pomisao da Gene osjeća nešto za mene?

Terry se nije potrudio da joj odgovori. Kao slučajno je pogledao stetson na noćnom ormariću. Ona je slijedila njegov pogled i postalo joj je jasno na što cilja.

— Vidim da si odista pаметan momak i da ti glava ne služi samo kao ukras — rekla je kroz smijeh.

Činilo se da joj nije nimalo neugodno što je otkrio da u njezinom životu postoji još jedan muškarac. U njezinim očima opet je bljesnuo žar koji je govorio o ponovo razbuđenoj želji. Otkrila je pokrivač, pa je Terry opet mogao uživati u savršenstvu njezina tijela.

A tad je netko zakucao na vrata. Oboje su se trgli, no ona se odmah snašla.

— Tko je? — ljutito je povikala kao osoba koju su prekinuli u važnom poslu. Neko vrijeme se ništa nije čulo, a onda se oglasio ženski glas. Terry je prepoznao glas Indijanke koja ga je dovela do vlasnice ranča.

– Traži vas neki čovjek, gospodo Norton – bojažljivo je propiskutala djevojka.

– Sad nemam vremena da ga primim, tko god on bio. S ovim gospodinom moram raspravljati o nekim važnim stvarima. Pobrini se da nas nitko ne ometa, Maria! – Margit je viknula kroz zatvorena vrata.

– Budite bez brige, gospodo. Nitko vam neće dosadivati.

– Vrlo sam zadovoljna s njome. Vjerna je poput psa i iznad svega vrlo povjerljiva. Priznat ćeš da se takve osobine prilično rijetko nađu – nasmijala se Margit dok je prilazila Terryju.

IX

»Raspravljanje« o vrlo važnim stvarima potrajalo je gotovo dva sata. Terry je prvi shvatio koliko je vremena prošlo otkako je prvi put odlučio otići. Blagim, ali istovremeno odlučnim pokretom odgurnuo je Margit. Ona ga je ljutito pogledala, kao dijete kojemu su oduzeli igračku.

– Krajnje je vrijeme da odem, Margit – rekao je kao da se ispričava.

– Zbilja je tako, osim ako ne namjeravaš ovdje ostati spavati – odgovorila je smireno.

Terry je bio iznenađen kako je brzo uspijevala uspostaviti samokontrolu. Tu njezinu osobinu je već i prije zapazio, ali bi se svaki put opet iznenadio. No, svoja razmišljanja je zadržao samo za sebe. Samo se nasmiješio i šaleći se rekao:

– To bi ipak bilo malo previše. Warton me za to ipak ne plaća.

– S tobom zapravo uopće nije loše. Dobro ću razmisliti da li da te unajmim. Čini mi se da to ne bi bila ni tako loša investicija – dobacila je.

– Ne bih imao ništa protiv tako ljupkoga gazde. Na žalost, još se nalazim na platnom spisku Genea Wartona – uzdahnuo je Terry

Ona nije ništa rekla, ali joj je na licu jasno zapazio zadovoljan izraz. Po svemu sudeći, svidjela joj se njegova lojalnost.

Ispratila ga je do izlaza iz kuće, zastala na trijemu i pružila mu je ruku. Najradije bi ga bila još jedanput zagrlila i poljubila, ali to nije mogla učiniti pred svojim ljudima. Prilično suzdržano se nasmiješila i rekla:

– Bilo bi mi odista drago da sam te malo bolje upoznala. Bila bi prava šteta kad bi se naše poznanstvo iznenada prekinulo.

Koliko god je bila dobra glumica, u očima nije mogla sakriti prave osjećaje. Terryju je bilo jasno da to nije bilo ono što mu je željela reći. Ipak nije mogla izdržati, a da tihó ne prošapće:

– Čuvaj se, Terry.

On se nasmiješio i uzvratio:

– Hvala na savjetu, Margit.

Odvezao je uzde kojim je njegov pastuh bio privezan uz drvenu ogradu i vinuo se u sedlo. Ona ga je netremice promatrala kao da je željela upiti njegovu sliku.

On se odjedanput još nečeg sjetio.

— Htio bih da mi odgovoriš na još jedno pitanje.

— Što te to zanima, Terry?

— upita ga.

Na čelu joj se pojavila bora koju dotad nije opazio.

— Koji je od one dvojice po tvom mišljenju pravi Edward Norton?

Nije mogao a da ne zapazi kako je olakšano uzdahnula. Očito se bojala da će je upitati nešto drugo, na što bi teže odgovorila.

— Da ti iskreno odgovorim, ne znam, a nije mi ni važno. Najbolje bi bilo da se Les i Gene o tome dogovore.

Terry se nezadovoljno namršti. Shvatio je da mu ne želi reći sve što zna, ili barem ne želi iznijeti svoje mišljenje o tome tko bi mogao biti drugi nasljednik njezina muža. No, isto tako je vrlo dobro znao da nema smisla da ustraje na tome. Margit mu ionako ne bi rekla što misli.

Podviknuo je i potjerao konja. Mahnuo je Margit u znak pozdrava, a zatim je nestao u oblaku prašine. Dok je prolazio pored korala, spazio je kicoša kojeg je prvi put sreo kad je stigao na ranč. Čovjek ga je mrko promatrao. Terryju se učinilo da nije slučajno što se tamo nalazi. Po svemu sudeći, on ga je očekivao, jer je znao da mora proći tim putom. Terry je zastao i u znak pozdrava dotaknuo je obod šešira. Na licu mu je blistao slavodobitan smiješak, koji je još više razljutio kicoša. Sav izvan sebe od bijesa prosiktao je kroz stisnute zube:

— Pazi što radiš, kauboju! U kratko vrijeme si već mnogima u ovom kraju stao na žulj.

— Blago meni kad se svi brinu za moju sigurnost. I da hoću, ne mogu propasti — — ironično je odvratio Terry.

Iako je jasno vidio da mu kicoš nešto želi odbrusiti, više se nije želio s njim prepirati i ne čekajući odgovora ponovo je potjerao konja.

Na putu do Mallawsa nisu ga očekivala više nikakva iznenađenja. Iako je udvostručio oprez, nije opazio ništa sumnjivo. No, zbog toga se nije uljuljao u lažnu sigurnost. Osjećao je da je opasnost samo odgođena za kratko vrijeme. Vjerojatno će ga njegovi protivnici opet pokušati ukloniti.

U gradić je dojahao u sumrak. Sparina je nešto popustila, pa su ulice oživjele. Terryju se učinilo da na njega nitko ne obraća pažnju. No to je zacijelo bilo olako rečeno, jer da je netko to želio, lako se mogao sakriti u gomili prolaznika.

Iako je pretpostavljao da ga sudac nestrpljivo očekuje, Terry si je ovaj put priuštio »luksuz« da svrati u salun i popije pivo. Iako je još bilo donekle rano, salun je već bio pun posjetilaca. Čak je i glazba svirala. Ljepuškata pjevačica zavijala je neku tugaljivu pjesmu. Oko nje se skupilo dvadesetak muškaraca. Tako su je zaljubljeno promatrali da se Terryju učinilo kao da se ne usuđuju disati. To je u svakom slučaju bila voda koja je išla na mlin vlasnika saluna.

Tip zacijelo ima dobro razvijeni smisao za biznis, pomislio je Terry. Lijepa ambalaža pjevačice i hrpa srcedrapateljnih riječi bili su pravi recept za povećanje prometa u njegovu salunu.

Iz daljih razmišljanja trgnuo ga je neki nesigurni glas.

– Mogu li vas počastiti pićem?

Terry je zaključio da su riječi upućene njemu. Okrenuo se i nije se prevario. Pred sobom je ugledao bljedunjavog mladića, kojem je moglo biti najviše dvadeset i pet godina. Momak je bio krhke konstrukcije, a boja njegova lica bila je nezdravo žuta. Bojažljivo je gledao, kao da ga je bilo strah da će Terry odbiti njegovu ponudu.

No Terry to nije odmah učinio. Zanimalo ga je zbog čega je mladić želio s njim popiti piće. Lako se moglo dogoditi da je barem nekoliko minuta želio uživati u njegovu društvu. Već i prije su mu se događale slične stvari. Glas o dolasku novog revolveraša zacijelo se već poput prerijskog požara proširio gradom. Možda je i ovaj momak sanjao da će jedno dana postati takva osoba o kojoj svi pričaju sa strahom i poštovanjem.

Edward je ipak odlučio prihvatiti poziv. Čak da je bilo i tako, možda je od mladića mogao saznati nešto što ga je zanimalo. Mallaws je bio mali grad i nijedna tajna se već tako malom mjestu nije mogla dugo skrivati.

Odmjerio je momka od glave do pete i promrmljao:

– Godilo bi mi pivo da malo isperem prašinu.

Mladić nije ni trenutka oklijevao. Radosna lica, kao da mu je Terryjev pristanak omogućio da ugleda vrata nebeska, okrenuo se i mukotrpno se probijajući kroz gomilu posjetilaca napokon stigao do tezge.

Vratio se za nepunih pet minuta. U svakoj ruci je držao po jednu čašu piva. Jednu je pružio Terryju, a drugu je zadržao. Terry je najprije otpio nekoliko gutljaja uživajući u okusu gorkaste tekućine, a onda se tek udostojao mladiću pokloniti malo pažnje.

Činilo se da je on to samo i čekao. Počeo je pričati kao navinut. Terry ga je zaprepašteno slušao, jer tako nešto nije očekivao. No, uspio se toliko kontrolirati da mladić nije mogao zapaziti koliko ga je iznenadilo ono što mu je pričao.

A pričao je brzo, kad da ga je strah da će ih netko prekinuti i da neće uspjeti dokraja ispričati svoju priču. No, ništa takvog se nije dogodilo. Kad je napokon zašutio, Terry nije ništa govorio. Momak ga je ispitiivački pogledao. U njegovom pogledu se jasno moglo naslutiti da ga muči neizvjesnost je li mu njegov sugovornik povjervovao, a ako jest da li će mu htjeti pomoći.

Upravo tada začuli su se pucnjevi izvana i ljudi su navalili na vrata da vide što je posrijedi. Svi su u isto vrijeme htjeli izići kroz pomična vrata, pa je nastala neopisiva gužva. Neki slabiji muškarci pali su na pod, no drugi se nimalo nisu obazirali na njihove povike

ispunjenje bolom i strahom već su ih jednostavno pregazili.

Terryja su podsjećali na stado podivljalih goveda natjeranih u stampedo, što ruše sve pred sobom. Neki unutrašnji glas mu je govorio da bi morao pogledati što se dogodilo. U njemu se probudila nejasna slutnja, pa se energičnim pokretima počeo probijati prema izlazu. To je bilo lakše zamisliti nego provesti u djelo, no nakon prilične muke napokon se našao na ulici.

Pojavio se prekasno, jer je dvoboj već bio završen. Neda-leko od ulaza u salun ležalo je neko nepomično tijelo. Muškarac je u ruci još stiskao revolver. Ležao je na trbuhu, pa Terry nije odmah mogao ustanoviti tko bi to mogao biti. Tek kad su mu priskočila dvojica kauboja i kad su ga okrenula na leđa, Terry je shvatio da je to crvenokosi momak koji se predstavljao kao Edward Norton.

Po svemu sudeći, već je bilo prekasno za bilo kakvu pomoć. Sudi li se po njegovu praznom pogledu i bezizražajnom izgledu lica, njegov duh se već bio preselio u vječna lovišta. Na njegovim prsima sve se više širila velika crvena mrlja.

Terry se ogledao i spazio mladića koji ga je bio napao prije nekoliko dana i oduzeo mu konja, a kojeg je Gene Warton, iz samo njemu znanih razloga, uzeo pod svoju zaštitu. I on je za sebe tvrdio da se zove Edward Norton.

— Barem imamo jednoga potencijalnog nasljednika manje — sebi u bradu je promrm-ljao Terry.

Čovjek koji je stajao do njega začuđeno ga je pogledao, ali Terry se na njega uopće nije obazirao. Zamišljeno je promatrao mladića koji je još držao »remington«. S njegova lica nestalo je dotad sigurnog izraza. Raskolačenim očima bez daha je promatrao krupnog čovjeka koji mu je prilazio dugačkim koracima. Terry je na njegovim prsima ugledao sjajnu metalnu zvijezdu.

Šerif je prišao momku i grubim pokretom oduzeo mu revolver. Zataknuo je oružje za pojas, a onda je izvadio lisice i hitro ih nataknuo mladiću na ruku. Momak je pokušao protestirati, ali se predstavnik zakona na njegove riječi uopće nije obazirao.

Do Terryja su doprli očajnički mladićevi povici:

— Zašto me želite uhapsiti, kad je to bio pošten dvoboj?

— To ti tvrdiš. Pravu istinu ćemo tek ustanoviti — odbrusio je šerif, koji se tek tad udostojio otvoriti usta.

— To možete vrlo jednostavno učiniti. Dovoljno je samo da upitate nekog od promatrača dvoboja. Svaki od njih će vam pouzdano potvrditi da je dvoboj bio pošten.

Iz gomile ljudi začulo se odobravajuće mrmljanje. No šerif se na to ni najmanje nije obazirao. Štoviše, činilo se da ga je to samo još više razljutilo. Ljutito je povukao mladića za sobom, pa su mu se lisičine usjekle u meso. Iz mase se ponovo čulo mrmljanje, no nitko se nije želio otvoreno suprotstaviti šerifu.

A tada se iz gomile začuo jedan glas:

– Mogao bi zbilja pričekati dok ne ustanovimo istinu.

Šerif se bijesno okrenuo da vidi tko se to drznuo da mu se suprotstavi. Ljudi su se razmaknuli i Terry je ostao sam na praznom prostoru. Predstavnik zakona je posegnuo za revolverom, no kad je shvatio da se pred njim nalazi Terry, naglo se predomislio. Nešto je bijesno promrmljao, ali desna ruka mu se odmakla od drška oružja.

Terry je nagadao što se događa u njegovoj glavi i zbog čega je tako naglo odustao od sukoba. Prezirno se nasmijao i glasno rekao:

– Ili možda smatraš da si ti jedini zakon u ovom gradu?

Šerif je progutao slinu i mrzovoljno promrmljao:

– Za tebe bi bilo bolje se u sve ovo ne miješati, stranče.

– Možda bi to bilo dobro i za tebe. Ovako sve prljavo rublje može izići na vidjelo.

To je već nalikovalo na otvoreni izazov.

Uvjeravajući da gubi ugled, predstavnik zakona je pokušao spasiti što se spasiti dade. Vjerovao je da Terryja može prevariti lukavošću. Radi toga je odlučio promijeniti taktiku i zaigrati na sigurniju kartu.

– Ljuto si se prevario ako misliš da tako možeš razgovarati s čuvarom reda. Mogao bi zbog toga zažaliti, i to uskoro.

No Terry se nije dao lako preplašiti. Podrugljivo se nasmijao.

– Tvoj govor me podsjeća na lajanje starog psa kojemu su ispali svi zubi.

– Zanima me što se dogodilo i što bi učinio kad bi vijesti o tvom samovoljnom ponašanju doprle do oblasnog šerifa? – nastavio je Terry.

Pri spomenu svoga prvog pretpostavljenog, šerif je problijedio. Zaškripio je zubima i promrmljao:

– Što ti zapravo želiš, stranče?

– Da oslobodiš zarobljenika dok se ne dokaže njegova krivnja – odgovorio je Terry.

Šerif je iz džepa na hlačama izvadio ključ i otključao lisičine. Mladić je protrljao natekle zglobove, ne shvaćajući što se dogodilo. Nagli obrat situacije potpuno ga je iznenadio i zatekao ga nespremno. Zbog toga se nije ni pomaknuo, već je i dalje stajao kraj predstavnika zakona.

Šerifu je bilo jasno da je izgubio prvu rundu. Nije htio da u njegovu poniženju uživaju ljudi koji su do jučer osjećali poštovanje pri samom spomenu njegova imena. Znao je da će njegovih pet minuta kad-tad doći. Čekanje će samo povećati slast osvete. Nadao se da na to neće morati tako dugo čekati. Lukavo se nasmijao i rekao:

– Možda čak imaš pravo, stranče. Mladić mi ionako nikamo ne može pobjeći. – Pogledao ga je pogledom punim mržnje i tiše dodao: – To se odnosi i na tebe.

– Dobro znaš gdje me možeš naći. Znaj da se drugi put nećeš tako lako izvući – nasmijuljio se Terry.

Šerif više ništa nije rekao. Okrenuo se i nastojeći koliko-toliko sačuvati ponos, ubrzano je krenuo prema svom uredu.

Ljudi su se počeli razilaziti, pomalo razočarani jer su očekivali da će prasnuti novi obračun. Svi su se potajno nadali da će stranac srediti njihova šerifa, koji je bio sve drugo osim čuvar reda i poretka u gradu. Ionako su svi vrlo dobro znali za koga radi i čije interese podržava.

Terryju se gadila njihova lji-gavost. Sami nisu imali petlje da se suprotstave samo jednom čovjeku pred kojim su strepili, a očekivali su da on, stranac u njihovu gradu, uzme pravdu u svoje ruke.

Prišao je mladiću i kratko rekao:

– Idemo, Edwarde!

On ga je šuteći poslušao. Terry je odvezao uzde kojima je njegov pastuh bio privezan za ogradu, a zatim ga u jednom skoku zajahao. Uputio se niz ulicu, a mladić za njim.

Konja je ostavio u staji, a zatim su obojica krenula u sučevu kuću.

Kad ih je ugledao, Warton je bijesno prosiktao:

– Gdje ste dosad bili?

Činilo se da je njegovo pitanje prvenstveno upućeno Terryju. Barem se tako moglo zaključiti po njegovu pogledu, je mladića nije ni gledao. On se ipak prvi oglasio:

– Imao sam nekih problema u gradu.

Warton se nije ni udostojao upitati ga, kakvih je to teškoća imao. Okomio se na Terryja i upitao:

– A što je tebe spriječilo da se vratiš s »Tri sombrera«? Otišao si još prije podne.

Terryju je bilo na vrh jezika da mu odgovori zbog čega nije prije došao, no prisilio se da mirno reče:

– I ja sam imao problema, gazda.

– No, krasno. Svi imamo problema, ali ih nitko ne rješava. Pitam se zbog čega te uopće plaćam?! – sav izvan sebe od bijesa zaurlao je sudac.

– Nadam se da to još nisi zaboravio. Tko zna, možda će ti opet zatrebati moje usluge – istim je tonom nastavio Terry. Zjevnuo je kao da se dosaduje, a zatim je dodao: – Možda će to biti prije nego što misliš.

Sudac je shvatio da u njegovim riječima ima logike. Na kraju, zar on nije bio jedina osoba na koju se mogao osloniti? Doduše, tu sigurnost je skupo plaćao, ali vlastiti život je više cijenio.

– Što te to, do vraga, spriječilo da se prije ne vratiš? Harrison i njegovi plaćenici su me u međuvremenu mogli mirno ukokati.

– Ne vjerujem da će ponovo pokušati tako nešto. Barem ne u Malawusu – istakao je svoje mišljenje Terry, pa brzo dodao, sjetivši se što bi se sve moglo dogoditi:

– Svakako, ako se nešto izvanredno ne dogodi.

* * *

A to »nešto izvanredno« dogodilo se drugog dana. Ujutro, pošto su ustali, Warton je rekao Terryju i Edwardu da se sprema za put.

– Kamo to putujemo? – zanimalo je mladića.

– U Santa Fe.

– Dok se ovdje događaju važne stvari, ti mene šalješ u Santa Fe – pobunio se mladić.

– Valjda ja znam što je za tebe najbolje – rekao je Warton tonom koji nije dopuštavao protivljenje.

– Misliš li da je to zbilja pametno? – sad se u razgovor umiješao i Terry. – Na putu bi mu se moglo svašta dogoditi.

– Vjerojatnost je za to manja budeš li ga pratio.

– Zar ću ga ja pratiti? – iznenadio se Terry. – A tko će se onda birnuti za tvoju sigurnost?

– Ne moraš zbog toga razbijati glavu. On je ionako glavni adut u mojim rukama. Bez njega im uopće nisam zanimljiv.

– Kad ti tako kažeš, onda je to vjerojatno točno – rekao je Terry, iako se u njegovu galsu naslućivala sumnja. – Uostalom, ti si gazda.

– Da, ja sam gazda i bilo bi dobro da to ni na trenutak ne zaboraviš – opomenuo ga Warton.

Terry je o svemu tome imao svoje mišljenje, no za to mišljenje ga nitko nije pitao. Odlučio je da previše ne zapitkuje, jer za to nije bio plaćen. On je svoju plaću za sljedeći mjesec dobio unaprijed, i to mu je bilo najvažnije.

Nakon doručka Terry i Edward su otišli u gradsku konjarnicu, gdje su se nalazili njihovi konji. Uzjahali su i krenuli prema izlazu iz grada.

Terry je imao neki loš predosjećaj da sve to neće glatko završiti. Mladić je još bio jedan

od pretendenata na nasljedstvo »Tri sombrera«. Budući da je svoga glavnog suparnika »izbacio iz igre«, Lesu Harrisonu nije preostajalo drugo nego da ga ukloni. Nije mogao zamisliti bolju priliku za to nego put prema Sante Feu. Pusti predjel obilovao je mnogobrojnim mjestima koja su kao stvorena za zasjedu, a svjedoka zločina ionako ne bi bilo.

Terry je to vrlo dobro znao, ali je isto tako bio svjestan da je uzaludan svaki trud da tvrdoglavog Wartona razuvjeri u njegovoj namjeri. Mogao se pouzdati samo u sreću i vlastitu vještinu u rukovanju oružjem i u obrani života.

Mladić je također bio svjestan kakve ih sve opasnosti na putu očekuju. No, on se ili pomirio sa sudbinom, ili se previše bojao Wartona da bi se usudio protusloviti mu.

Sljedećeg dana putovanje je proteklo bez nekih poteškoća. Imali su dovoljno zaliha hrane i pića da stignu do Sante Fea. Ukoliko bi im nešto od toga ponestalo, mogli su svratiti u neko manje mjesto ili na neku usputnu farmu.

Ulogorili su se u predvečerje. Do pola noći stražu je čuvao mladić, a nako n dvanaest sati probudio je Terryja, a on sam je potražio počinak koji mu je bio neophodan da bi sutradan mogao nastaviti jahanje.

Ujutro su nastavili putovanje u rano praskozorje. Prije nego što je probudio svog suputnika, Terry je skuhao kavu. Topla tekućina godila im je,

razlijevala se njihovim žilama rastjerujući hladnoću koja im se uvlačila u kosti. Iako su dani bili paklensko vrući, noći su bile relativno hladne, pa su im vreće za spavanje, koje su sa sobom ponijeli, vrlo dobro došle.

Prije nego što će pojahati konje, Terry je mladića upitao ono što ga je cijelo vrijeme pomalo mučilo. Noćno stražarenje dobro mu je došlo da razmisli o proteklim događajima i da svaku stvar stavi na svoje mjesto.

— Kako je došlo do dvoboja između tebe i tvog suparnika.

— upitao je Terry.

Mladić ga je zatečeno pogledao, a onda je mrzovoljno promrmljao kao da govori o stvarima kojih se nerado sjeća:

— Crvenokosi me izazivao, pa sam se morao braniti. Nije mi jasno zbog čega me šerif htio uhapsiti kad su svi vidjeli da je on prvi potegao.

— Nisam znao da si tako vješt oružju. Stekao sam dojam da je tvoj protivnik bio prilično vješt u rukovanju svojim velikim koltom.

— U sili vrag i muhe jede. Nevolja me natjerala da u životu i to naučim — kratko je objasnio mladić.

Terryju je bilo jasno da nije raspobžen za dalji razgovor o toj temi. Zbog toga je samo kimnuo glavom i uzjahao konja. Mladić se poveo za njegovim primjerom. Hitro je skočio na svoga konja, a zatim povukao uzde mule na koju su bile natovarene zalihe hrane i pića. Mala povorka je tiho krenula. Jahači više nisu razgovarali.

Svatko od njih bio je zadubljen u svoje misli, i po svemu sudeći nisu bili zainteresirani da povjeravaju razmišljanja.

Obojica su svu pažnju usmjerila na promatranje krajolika kroz koji su prolazili. Mladićeви živci su bili napeti. U nekoliko je puta iz navlake na sedlu hitro izvukao kratku pušku. Na svu sreću, to je bilo potpuno bezrazložno, jer se preplašio šuma što su izazivale ptice, uplašeno uzletjevši kad su osjetile blizinu nepoznatih stvorenja.

Koliko god se trudili, nisu mogli predvidjeti sve opasnosti. U divljem području ima previše mjesta pogodnih za zasjedu. Da bi se uspješno prikrili, njihovim protivnicima nije trebalo previše umijeća i napora.

Prolazili su kroz indijansko područje, pa je Terry više strahovao od susreta s njima nego od napada Harrisonovih ljudi, koji su zacijelo saznali za njihov odlazak. Mallaws je bio prokleta malo mjesto da bi se u njemu nešto duže moglo sakriti.

Slabo ga je tješilo što su indijanska plemena na tom području zakopala ratnu sjekiru, jer uvijek je postojala opasnost da nalete na skupinu mladih ratnika željnih da se dokažu u borbi.

Krajolik je postajao sve suroviji. Sve češće su se smjenjivala područja s dugim klanicama i nepreglednim šumovitim predjelima. Nervoza jahača prenijela se i na njihove konje. Preplašeno su strizali ušima, poskakujući na svaki šum. U takvim uvjetima nije se moglo brzo putovati.

Kad su prolazili kroz klanac širok jedva desetak metara, Terryju se učinilo da se iznad njih otvorio pakao. Oružje je zapraštalo sa svih strana. Terry nije imao vremena za razmišljanje. Njegovi mišići bili su izvježbani da u takvim situacijama reagiraju nagon-ski. Kao mačka spretno se bacio s konja.

Znao je kako treba pasti. Iako mu je oštro kamenje trgalo dijelove tkanine, on se na to nije osobito obazirao. Čim je dotakao zemlju, nastavlja se kotrljati, tako da ga je bilo prokleta teško pogoditi. Meci su se zabijali svuda oko njega, ali ga na sreću nijedan nije čak ni okrznuo.

Njegov konj je u punom galopu odjurio dalje prema izlazu iz klanca. Terryju se učinilo da je njegov mladi suputnik bio slabije sreće. Gotovo je bio siguran da je u trenutku dok je padao vidio kako se mladić zanio unazad. To se doduše moglo dogoditi i stoga što je njegov konj naglo poskočio, ali vjerojatnije je bilo da su ga napadači pogodili. Kako god bilo, on sad više ništa nije mogao izmijeniti, pa je svu svoju pažnju usmjerio na tko kako da iz te teške situacije izvuče čitavu kožu.

Prestao se kotrljati tek kad je dospio do stijene koja se gotovo okomito uspinjala do dva-desetak metara visokog ruba imao

U njoj je bio otvor, koji je vjerojatno nastao uslijed tisućljetnog djelovanja proljetnih bujica. Otvor je bio uzak, ali

dovoljno širok da se odrasli čovjek u njega uvuče.

Šmugnuo je u rupu kao lisica pred lovcima. Olakšano je uzdahnuo, jer je barem neko vrijeme izbjegao otvorenoj opasnosti. Tek tada mu je mozak počeo munjevito raditi. Shvatio je da svuda oko njega još pljušti kiša metaka, no on je u svom skrovištu bio siguran. Sljedeća pomisao bila je kako da se najuspješnije suprostavi svojim protivnicima ili obrani od njih, iako nije znao tko su oni. Pretpostavio je da to ipak nisu Indijanci, jer su se napadači služili isključivo vatrenim oružjem. Pucati su, doduše, mogli i Indijanci, no oni nisu imali tako suvremeno oružje. Njegovo uho, naviklo na zvukove borbenog oružja, odmah je raspoznalo poljbu skupih brzometnih pušaka.

Jedini logički zaključak koji mu se nametao bio je da su ih napali Harrisonovi ljudi. Ne bi se nimalo začudio da ih je predvodio osobno Les Harrison. Iako ga nije poznavao, Terry je zaključio kako ne bi bilo čudno da je stari lisac odlučio vlastitim rukama ubiti mladića koji je poremetio sve njegove planove.

On sam nije mu bio osobito važan, ali je ipak bio protivnik kojega je trebalo uništiti. Nije se zanosio nikakvim iluzijama o vlastitoj sudbini kad bi ga se Harrison kojim slučajem dočepao.

Izvadio je kolt i napeo kokot. Oprezno je provirio iz svog skloništa. Ugledao je upravo ono što je i očekivao. Napadači se se sklonili iza stijena na su-

protinom vrhu klanca, pa ih nije mogao vidjeti. Vidio je samo njihove pušćane cijevi, koje su neumorno rigale vatru i sipale olovo.

Protivnike na istoj strani klanca na kojoj se i on sam nalazio nije mogao vidjeti, jer su se oni nalazili gotovo okomito iznad njega. Od njihove ubitačne paljbe štitila ga je šupljina u stijeni u koju se uvukao. No nije ih ni morao vidjeti. Dovoljno mu je bilo da čuje pucnjavu iz njihova oružja.

Slaba mu je utjeha bila spoznaja da meci više nisu udarali u stijenje oko njega. Ili on nije predstavljao glavni cilj napada, pa su se napadači zadovoljili da ga privremeno onemoguće za borbu, ili su pomislili da je mrtav. Ova druga mogućnost bila je malo vjerovatna.

Iako je u ruci stezao revolver, znao je da bi graničio s ludošću svaki pokušaj da im se pokuša oduprijeti. Budući da se nalazio na dnu klanca, predstavljao bi savršen cilj, a istovremeno bi njegovi protivnici bili zaklonjeni. Osim toga, na toj udaljenosti od svog bi kolta imao malo koristi. Puške nije imao, jer se nalazila u navlaci sedla. Njegovu pastuhu nije bilo ni traga, a njemu ni nije padalo na um da ga potraži. Predobro je poznavao životinju i znao je da je ona već negdje na sigurnom, daleko izvan klanca, koji je podsjećao na uzavreli kotao. Terry i njegov konj bili su savršeno uigrani.

Na kraju je ipak odlučio da malo priviri i da barem pogledom potraži svog suputnika.

Skinuo je šešir, a onda oprezno izvirio.

Kao što je i pretpostavljao, mladić je ležao na mjestu gdje je pao s konja. Ležao je skvrčen, kao da se želi zaštititi od kiše metaka. No to je bio samo privid, jer je njegovo tijelo bilo beživotno.

Meci su se još nemilosrdno zabijali u njegovo tijelo. Pod njihovim udarcima mladić je poskakivao i trzao se, ostavljajući dojam kao da je još uvijek živ. No, Terryju je bio dovoljan samo jedan pogled da se uvjeri da je mladić mrtav.

Opet se povukao u svoje skrovište. Ionako više ništa nije mogao promijeniti, a sam bi se nepotrebno izložio opasnosti. Znao je da će napadači dobro razmisliti prije nego što se odluče na tako riskantan korak i spuste se u klanac da potraže svoju drugu žrtvu. U tom slučaju uloge bi se mogle lako promijeniti.

Cilj njihovog napada bio je postignut. Mladić je bio mrtav, a time su i računi bili izravnani. Terryjeva pretpostavka je, dakako, vrijedila jedino ukoliko su napadači doista došli iz Mallawsa, jer osim Indijanaca u tom su kraju kružile mnogo-brojne bande odmetnika, koje su napadale sve bez razlike. Njihov krajnji cilj bio je da opljačkaju žrtve.

Činilo se da je Terryjeva pretpostavka ispravna, jer je nakon nekog vremena paljba potpuno prestala. Zavladala je tišina, koja je djelovala stravičnije od paklenske maloprijašnje pucnjave.

Terry je bio prepreden i iskusan borac. Zbog toga mu se nije žurilo. Odlučio je pričekati da se spusti noć i tek onda izići iz svog skrovišta.

Tek je bilo podne. Znao je da je pred njim dugo čekanje. No, on je imao čelične živce. Divlji zapad nije bio za ljude slabih živaca. Prije ili poslije živci bi im popustili, i to bi im se osvetilo. Rijetko koji od takvih je bio takve sreće da mu se pružila prilika da popravi svoju grešku.

Vrijeme je sporo prolazilo. Iako ga je mučila žed, Terry nije dolazio u iskušenje da izide iz udubine. Napeto je osluškivao, ne vjerujući potpuno da sunapadači doista otišli. Ništa se nije događalo. Nije čuo nikakav sumnjivi zvuk koji bi mogao značiti opasnost. Jedino bi ponekad začuo glasanje neke ptice. To je bio najbolji dokaz da blizu nema ljudskih stvorenja. To samo po sebi Terryju nije bilo dovoljno. Zbog toga je odlučio i dalje strpljivo čekati.

Kad se napokon smračilo, Terry se oprezno iskobeljao iz svog skloništa, držeći revolver u ruci, pripravan da i na najmanji znak opasnosti munjevito reagira. No ništa se nije dogodilo.

Prigušeno je zazviždao. Odgovorila mu je samo jeka što se odbijala od stjenovitih litica klanca. Pričekao je neko vrijeme, a onda je opet zazviždao, ovaj put glasnije.

Pričekao je nekoliko trenutaka, a onda je u daljini začuo topot konjskih kopita. Topot se približavao, i uskoro se pred

njim stvorila silueta konja. Terry je tiho zazvao:

— Bronco! Dodi Bronco!

Pastuh mu je prišao i veselo zarzao kad je ugledao svoga gospodara. Terry ga je pomilovao po vratu. To je učinio tako nježno kao da miluje ženu. Životinja je ponovo zarzala.

Terry je odista volio svoga konja. To i nije bilo ništa neobično uzme li se u obzir što su sve zajedno prošli. Nerijetko je Terry izvukao živu glavu iz bezizlaznih situacija upravo zahvaljujući izvanrednim Broncovim odlikama. Nije odlučivala samo njegova brzina i izdržljivost, već i druge stvari koje ga je njegov gospodar naučio.

Bronca je kupio dok je još bio ždrijebe. Nije žalio truda ni muke da beskrajne sate posveti treniranju konja. Taj trud mu se na kraju pošteno vratio, i to s debelim kamatama. Pastuh je reagirao na svaki njegov mig. I na najmanji dodir ili stisak koljenima znao je što mu valja činiti. Jahač i konj često su djelovali kao jedno tijelo, poput bića iz grčke mitologije.

Terry je još jednom pomilovao konja. U duši mu je odlanulo, kad je shvatio da je konj neozlijeđen. Da je kojim slučajem Bronco bio ubijen ili čak samo ranjen u sukobu, Terryjeva sudbina bila bi neizvjesna. Iako bi se moglo dogoditi da prođu dani, pa čak i tjedni, a da ne sretne živo biće. Dakako, osim Indijanaca ili bandita. Nije znao koja je od tih mogućnosti bila gora.

Prije nego što je uzjahao i otišao s poprišta sukoba, morat

će učiniti još jednu stvar. Prišao je mjestu na kojem je ležao mladić. Njegovo tijelo je još bilo sklupčano. Terry ga je s mukom prenio u udubinu u litici, koja mu je poslužila kao sklonište, a zatim je počeo dovlačiti kamenje.

Nakon pola sata potpuno je zatrpao ulaz. Na taj će način barem njegovo tijelo biti zaštićeno od divljih zvijeri, tužno je pomislio sjetivši se da mladić nije bio stariji od dvadeset i pet godina.

X

U Mallaws je stigao za dva dana, sav prašnjav, a odjeća je na njemu neuredno visila. Protekla dva dana jeo je samo što je uspio uhvatiti a to nije bilo nešto osobito. Na jelovniku su mu se našla samo dva zeca, tako mršava da su mu poslužila jedva za jedan mršavi obrok. Na njima osim krzna i kostiju gotovo i nije bilo mesa.

Lice mu se potpuno ušiljilo, pa su mu još više ispale jagodice. Nekoliko dana stara brada prekrila mu je lice. Oštre čekinke stršale su kao bodlje na dikobrazu. Oči su mu bile zakrvavljene od umora i napornog puta, što je samo još više naglašavalo divlji izraz na njegovu licu.

Stoga i nije bilo neobično da se gomila dječurlije razbježala čim ga je ugledala. Stranac ih je podsjećao na stravična bića iz bajki kojima su ih prije spavanja strašile njihove majke.

— Nisam ni sanjao da će me se jednog dana čak i djeca pla-

šiti — gorko se osmijehnuo Terry. — Krajnje je vrijeme da nešto poduzmem za svoj izgled.

Nastavio je jahati sve dok nije stigao do Wartonove kuće. S mukom je sjahao i privezao konja za ogradu. Od dugotrajnog sjedenje u sedlu boljela ga je svaka kost u tijelu. Prišao je ulaznim vratima i otvorio ih je ne pokucavši prethodno.

Wartona je našao u njegovoj radnoj sobi. Sjedio je za širokim masivnim stolom i sav se zadubio u proučavanje spisa koji su se nalazili pred njim. Kad je začuo šum iza svojih leđa, naglo se okrenuo. U desnoj ruci držao je revolver. Kad je ugledao Terryja, spustio je oružje i olakšano uzdahnuo, a onda se na njegovom licu pojavio izraz iznenađenja.

— Što, do vraga, ovdje radiš? Ako se ne varam, sad bi se morao nalaziti u Sante Feu! — ljutito je povikao.

Terry nije odgovorio. Umorno se skljkao na stolac i stavio noge na stol. Činilo se da sudac ne zapaza njegovo nepriстойno ponašanje. Bio je previše iznenađen njegovim iznenadnim dolaskom a da bi na tako nešto stigao obratiti pažnju.

— I kako to izgledaš? Kao očerupana kokoš — nastavio je Warton.

— Tako nekako se i osjećam

— Terry se gorko nasmiješio.

— Prestani! Sad je najmanje vrijeme za to.

Warton je na trenutak zastao da bi došao do daha, a onda je sav izvan sebe od bijesa prosiktao:

— Gdje si ostavio Edwarda?

– Na sigurnom mjestu. Možeš biti bez brige. brige, kojoti i lešinari ga se neće moći dočepati.

– Dosta mi je tih tvojih glupih šala! – sudac se zacrvenio od bijesa. Pograbio je revolver i uperio ga u Terryja.

Lice mu je imalo tako izbezumljeni izraz, da se Terry pobojao da će povući otponac, pa je hitro spustio noge sa stola i ispravio se na stolcu. Ispružio je ruke ispred sebe kao da se brani i brzo rekao:

– Zbilja se ne šalim, gazda! Potrudio sam se da momka do lično sahranim.

Warton je odjednom klonuo kao balon iz kojeg je ispušten zrak, pa se Terry nad njim sažalio.

– Znači, sad je sve svršeno – sudac je slomljenim glasom prostenjao.

– Čini mi se da je zbilja tako – rekao je Terry.

– Kako si mogao dopustiti da ga ubiju? – upitao je sudac.

U glasu mu se jasno moglo osjetiti predbacivanje.

– Iznenadili su nas u nekom klancu. Mjesto je bilo kao stvoreno za zasjedu.

– Pa što ste, do vraga, baš onuda morali proći?

– Pa i sam znaš da nema drugog puta. Osim toga, prethodno smo prošli kroz najmanje desetak sličnih mjesta.

Warton nije ništa rekao. I sam je shvaćao da je to što mu je rekao Terry istina. Mnogo puta je polazio tim putom dok je odlazio u Santa Fe.

– Još najmanje toliko smo imali do odredišta. Otvorio sam širom oči, ali ništa nije

pomoglo. Naši protivnici su se dobro sakrili. – dodao je Terry, kao da se ispričava.

Pri spomenu njihovih neprijatelja Warton je malo živnuo. U očima mu se pojavio sjaj, a lice mu se iskrivilo u ružnu grimasu.

– Harrison će mi skupo platiti zbog toga što je učinio – zaškrgutao je zubima.

– Sumnjam, gazda! Ti imaš samo mene, a on je okružen gomilom revolveraša!

– Zaboravio si da sam ja još sudac u ovom gradu – bijesno je dobacio Warton.

– Bojim se da ti to neće biti osobito korisno, kao što je vjerojatno i dosad bilo. Znaš da je pravda najveća drolja. Osobito u ovako zabačenim krajevima, gdje se čovjek može osloniti samo na svoje oružje.

– Varaš se, Terry! – zaur-lao je sudac.

– Bilo bi mi drago da je tako – Terry je promrmljao.

– Donedavno smo Harrison i ja bili prijatelji, pa sam često zažmirio na jedno oko pred njegovim prljavim igrama – objasnio je Warton. Uzdahnuo je i nastavio: – Često sam to učinio i sa oba oka. Ali sad je to nešto sasvim drugo.

Svakako da je to nešto drugo kad se usudio dirnuti u tvoje interese, prezirno je pomislio Terry, no pazio je da sudac ne otkrije njegove misli. Njemu je ionako bilo svejedno kakvi su razlozi doveli do sukoba među dojučerašnjim prijateljima. Iako ih je naslućivao, nije time želio razbijati glavu. Njemu je bilo najvažnije da bude plaćen za svoj posao, a Warton ga je dobro plaćao.

Sudac je opet zašutio i zadubio se u svoje misli. Terry nije pokazivao ni najmanju želje da sazna što se kuha u njegovoj glavi. Ionako mu je bilo jasno da će to prije ili poslije saznati.

I doista, nakon desetak minuta Warton je opet progovorio. Glas mu je sad zvučio šuplje, kao da dolazi iz podzemlja.

– Smislio sam kako ću se osvetiti tom gadu.

Zastao je i pogledao Terryja, no on uopće nije pokazivao da je zainteresiran za njegov plan. Sudac se namrštio kao da mu nešto nije po volji, a onda je ipak nastavio:

– Otići ćeš na njegov ranč i izazvati ga na dvoboj.

Terry ga je pogledao ne vjerujući onome što je čuo.

– Tako nešto se ipak nismo dogovorili, gazda. To bi bilo čisto samoubojstvo. Njegovi tipovi bi me napunili olovom prije nego što bih uspio izvući revolver.

– Nisi me dobro shvatio – nervozno ga je prekinuo Warton. – Rekao sam da ćeš ga izazvati na dvoboj, ali u moje ime. Bit ćeš u jednu ruku moj sekundant.

– A u drugu što mi daju – brzo je dobacio Terry.

Na njemu se jasno vidjelo da mu se Wartonov prijedlog nimalo nije svidio.

– Čemu taj iznenadni napad malodušja? – mrzovoljno je upitao sudac. – Koliko sam te dosad uspio upoznati, čini mi se da si prilično hrabar i vješt borac. Dapače, ne bih se rado nalazio u koži tvojih protivnika.

– Tko se jednom opeče i na hladno puše – mudro je odgovorio Terry.

– Možeš puhati koliko ti to duša hoće, ali ćeš učiniti kao što sam ti rekao! – ljutito je odbrusio sudac. Pomalo ga je počeo nervirati takav razgovor.

Terry je to shvatio, pa više ništa nije rekao. Učinilo mu se glupim da se nepotrebno izlaže opasnosti, jer je bio više nego siguran da će Harrison, koji je bio željan osвете, prije ili poslije potražiti Wartona da s njim dokraja raščisti račune. Isto tako je znao da je uzaludno trošiti riječi da suca uvjeri u to. Bio je uporan kao bik i ni po koju cijenu nije odustajao od svoje namjere.

Uostalom, Warton ga je zbog takvih i sličnih poslova i plaćao. I to unaprijed.

XI

Kad je dojahao na Harrisonov ranč, osjećao se kao da je ušao u osinje gnijezdo. Činilo mu se da će u svakom trenutku iz zasjede netko zapucati na njega. No, ništa takvog se nije događalo. Dojahao je do glavne zgrade ranča, a još je, na svoje veliko iznenađenje bio živ.

Shvatio je da je razborito učinio kad je poslušao Wartona i sa sobom ponio bijelu krpu. Omotao ju je oko puščane cijevi i sad se vijorila na povjetarcu. Sa m je sebi zbog toga izgledao smiješno, ali i to je bilo bolje nego da bude izrešetan mecima Harrisonovih revolveraša.

Lesu Harrisona je odmah prepoznao, iako ga dotad nije vidio. Snažni muškarac prosi- jede, ali guste kovrčave kose, nije mogao biti nitko drugi nego vlasnik ranča. Iz njega je jednostavno zračio autoritet i sigurnost. Zajedno s nekolicinom svojih kaubojâ nalazio se na prostranoj verandi i znati- željno promatrao Terryja.

Vjerojatno mu je moj dola- zak osvježio dan, nezadovoljno je pomislio Terry.

Čovjek nije bio naoružan, barem Terry nije zapazio oružja. Njegovi su ljudi bili do zuba naoružani. Niz bokove su im visili revolveri, a u rukama su držali puške, pripravnici da ih upotrijebe bude li potrebno.

Kad je dojahao nekoliko me- tara od verande, Terry je povu- kao uzde. Pastuh je istog tre- nutka zastao kao ukopan. U znak pozdrava Terry je le- žerno dotaknuo šešir.

Prosijedi muškarac se u ne- doumici počeo po svom širo- kom, bikovskom vratu, a onda je rekao dubokim glasom:

– Ako se ne varam, ti si onaj Geneov čovjek?

Njegov glas je Terryja neodol- jivo podsjećao na mumljanje medvjeda kojeg su naglo pro- budili iz zimskog sna.

– Zoveš se Terry. Sad ra- dim za Genea Wartonâ. On me je i poslao k tebi s porukom – rekao je Terry.

Smetao ga je prezirni ton kojim ga je Harrison nazvao Wartonovim čovjekom. On se doista nije tako osjećao. Terry nije dopuštao da ga smatraju njegovom svojinom.

Harrisonu se, čini se, svidio njegov odgovor. Nešto je zado- voljno promumljao i s neskrive- nom znatiželjom pogledao svog sugovornika.

– Da li ti je jasno da si živ samo zahvaljujući ovoj smiješ- noj bijeloj krpi koju si svezao oko puške?

– Zbog toga sam to i učinio

– mirno je odgovorio Terry.

– Ipak bi ti bilo pametno da se predugo ne poigravaš mo- jim strpljenjem. Zato odmah reci zbog čega si došao – za- povjedila je grdosija.

– Warton ti poručuje da te sutra očekuje u glavnoj ulici u Mallawsu.

– Zar se misli sa mnom ogle- dati u dvoboju? – začudeno je promrmeljao Harrison. Odmah mu se vratilo dobro raspolože- nje. – Jak mi je on sudac kad tako rješava nesporazume – nasmijao se čovjek.

– Dopusti da mi umjesto tebe završimo stvar, gazda – upleo se u razgovor jedan od kaubojâ.

Harrison ga je ljutito pogle- dao.

– Dosad sam svoje pro- bleme sam rješavao, pa će tako biti i ubuduće – mrzo- voljno je progundao.

Čovjek se snuždio. Terry je shvatio da mu je prisjela svaka dalja želja za uvjeravanjem. Očito je dobro poznavao svoga gazdu kad se odmah povukao.

Harrison je opet pogledao Terryja i smrknuto rekao:

– Dobro, učinit ću kako želi, iako ni sam ne znam zašto to radim. Tog crva sam već odavno morao zgaziti. Bolju sudbinu nije ni zaslužio.

Terry mu je u sebi odobra-
vao. Ni on sam osobito cijenio
Wartona, no nije imalo smisla
da glasno izreče svoje mišlje-
nje. To se, uostalom, od njega
nije ni tražilo. Zbog toga je
samo kimnuo glavom. Time je
njegova misija bila završena i
on ovdje više nije imao što tra-
žiti.

Tada su se ulazna vrata na
zgradi otvorila i Terry je ugle-
dao kicoša kojeg je prije neko-
liko dana vidio na ranču »Tri
sombreira«. Nije bio previše iz-
nenaden, jer je tako nešto i oče-
kivao. Samo se kiselo nasmije-
šio.

Kad ga je prepoznao, kicoš
se potpuno ukočio. Njegova
zbunjenost je trajala nekoliko
trenutaka, a onda je munjevito
posegnuo za oružjem. Uhvatio
je držak revolvera i htio ga iz-
vući, ali se predomislio začuvši
Harrisonov uzvik:

– Ne čini gluposti, Burte.
Čovjek je došao kao poslanik.
Na mom ranču mu se ne smije
ništa dogoditi.

Kicoš je polako podigao
ruku, uperio prijeteci kažiprst
u Terryja i prosiktao:

– Ovaj put si imao sreće,
kauboj! Sumnjam da će tako
biti i sljedeći put kad te ugle-
dam.

Terry ga je prezirno odmje-
rio.

– Ni sam nisi svjestan ko-
liko ti je malo trebalo da se
preseliš u vječna lovišta. Prepo-
ručio bih ti da ne provjeravaš
moje strpljenje.

Kicoš je htio nešto odvratiti,
ali se predomislio kad je ugle-
dao namrgođeno rančero-
vo lice. Okrenuo se i ušao u kuću.

– Ponekad je dobro imati
zvečarku u kući, barem nema
miševa. Ali to može biti pri-
lično opasno kad se na nju na-
gazi – obratio se Terry Harri-
sonu.

Ne čekajući njegov odgovor,
okrenuo je konja i pojurio
prema Mallawsu.

XII

Sutradan je u gradu vladalo
pravo prazničko raspoloženje.
Već od ranog jutra sve su pro-
davaonice bile zatvorene, osim
saluna i restorana. Posluga u
njima je užurbano jurila, ne sti-
žući na vrijeme podvoriti mno-
gobrojne goste. Iako je bila tek
sredina tjedna, ljudi su odje-
nuli najbolja odijela što su ih
imali. Medusobno su živo raz-
govarali, ali sve se završavalo
razgovorom o dvoboju koji se
morao održati tog dana.

To nije bilo nimalo neobično
jer je dvoboj između Wartona i
Harrisona bio prvorazredni
događaj godine, pa možda čak
i desetljeća u Mallawsu. Ne
godada se svakog dana da se
oči u oči s revolverima u ruci
nadu dva najuglednija stanov-
nika cijele oblasti.

Terry je ustao rano ujutro.
Iako je je dvoboj trebalo da se
održi tek u podne, ustao je
rano jer ga je čekalo mnogo
posla. Morao je brižljivo oči-
stiti i podmazati oružje, jer
nije očekivao da će događaj
završiti tako glatko. Bez obzira
na krajnji ishod dvoboja, pret-
postavljao je da će se sukob
proširiti na pristaše jednoga
ili drugog sudionika u dvoboju.

Harrisonovih će ljudi dakako biti više. Sumnjam da će se osobito mnogo građana Mallowsa svrstati pod Wartonovu zastavu, razmišljao je Terry.

Osim što je htio pripremiti oružje za svaki slučaj bude li prisiljen da se umiješa u sukob zaraćenih strana, Terry je želio malo prošvrljati gradom. Prisluškujući razgovore uzbuđenih građana, mogao bi saznati mnogo dragocjenih podataka, koji bi mu uskoro mogli koristiti.

Pošavši u grad krenuo je niz glavnu ulicu. Koraćao je lijevom stranom ulice, koja se nalazila u sjeni. Tek tada je shvatio zbog čega je Warton htio da se dvoboj održi točno u podne. Ulica se protezala u smjeru istok – zapad, a da se obračun održavao u bilo koje drugo vrijeme, sunce bi udaralo u oči jednom od protivnika i on bi se nalazio u nepovoljnijem položaju. Ovako je to bilo izbjegnuto.

U grad su neprekidno pristizali novi gosti, koji ni po koju cijenu nisu željeli propustiti tako važan događaj. Dolazile su čak i cijele obitelji farmera iz bliže ili dalje okolice.

Cijeli događaj podsjećao bi na seoski sajam ili na veliki spektakl da nisu u pitanju bili ljudski život. Ovako se sve to činilo tragikomično.

Što se sunce više približavalo zenitu, uzbuđenje u gradu je raslo. No ulice su odjednom opustjele. Ljudi su se povukli u kuće, otkuda su iz zaklona mogli promatrati najavljeni događaj. Terry se polako vratio Wartonovoj kući. Pretpostav-

ljao je da ga »gazda« zacijelo očekuje radi posljednjih uputa.

Wartona je zatekao u njegovu prostranom salonu, okružena s nekolicinom postarijih muškaraca odjevenih u gradska odijela. Ljudi su o nečemu žučljivo raspravljali, no kad su ugledali Terryja, razgovor je iznenada zamro.

– Gdje si dosad bio? – žučljivo ga sudac upita.

– Malo sam švrljao po gradu – mirno je odgovorio Terry.

Shvatio je da su Wartonovi živci prenapregnuti. Zbog toga nije želio dolijevati ulje na vatru.

– I što si saznao? – smirenije je upitao Warton.

– Ništa osobito. Nigdje nisam opazio Harrisonove ljude.

– Oni će vjerojatno svi zajedno dojahati – umiješao se u razgovor jedan od prisutnih kojeg je Terry već bio vidio. Za njega mu je sudac rekao da je član gradskog vijeća i predsjednik mjesne banke.

Warton je nervoznim pokretom izvadio džepni sat što je visio na debelom zlatnom lancu.

– Gospodo, vrijeme je da podemo – rekao je teatralnim tonom. – Već je četvrt do dvanaest.

Sa stola je uzeo remen na kojemu su se nalazile korice s revolverom. Iz njih je izvirivao bogato ornamentirani držak izrađen od slonove kosti. Terry je sumnjičavo pogledao oružje. Iako je lijepo izgledalo, nije vjerovao da je revolver bio pogodan za dvoboje u kojima je osim preciznosti u ciljanju od-

lučivala i brzina izvlačenja oružja. Činilo mu se da je držak prelagan i da ne leži dobro u ruci. O svojim sumnjama nije htio ništa govoriti, da ne bi uznemirio Wartona. On je i bez toga već bio kao na iglama.

Sudac je brzim pokretom izvukao revolver, a onda ga vratio u korice. To je ponovio nekoliko puta. Muškarci su bili zadivljeni brzinom kojom je to učinio, ali Terry je znao da je to prilično sporo u usporedbi s brzinom pravog revolveraša. Sve je ovisilo o tome koliko je je brz Harrison. Koliko je mogao ocijeniti videći ga na njegovu ranču, Harrison je pripadao posebnoj kategoriji ljudi koji su se oružjem probijali kroz život. Ako je to bilo tako, Warton nije imao gotovo nikakvih izgleda. Osim toga Terry je zapazio da je pri izvlačenju revolvera sučeva desna ruka opisivala preširok luk. U dvoboju su često odlučivali djeleći sekunde, a sudac je naprosto rasipao vrijeme.

Prvi je iz kuće izišao Warton. Odmah za njim krenuo je Terry, a predsjednik banke i preostali muškarci malo su zastali na ulaznim vratima. Oni se, po svemu sudeći, nisu htjeli nepotrebno izlagati opasnosti. Sudac to od njih nije ni očekivao. Dovoljno mu je bila njihova moralna podrška.

Kad su stigli u glavnu ulicu, tamo više nisu nikoga našli. Ljudi su se povukli u kuće otkuda su sigurnije mogli pratiti dvoboj. Iako je bilo podne, u gradu je vladala sablasna tišina. Jedini zvuk koji se čuo bio je udaljeni lavež pasa.

A onda je sa suprotnog kraja ulice netko povikao:

– Dolaze! Dolaze!

Vijest se munjevito proširila gradom. Ljudi su na trenutak zaboravili na opasnost i slobodnije provirili kroz vrata i prozore iza kojih su dotad bili skriveni. Uskoro su ugledali skupinu konjanika, kojima se na čelu nalazio neki muškarac odjeven u crne hlače i crnu košulju. Na nogama su mu se nalazile sjajne crne čizme, a na glavi stetson iste boje.

Terry je odmah prepoznao Harrisona. Zamišljeno ga je promatrao kako samosvjesno gleda ravno ispred sebe. Činilo se kao da je on jedini i pravi gospodar Mallawsa.

Harrison je podigao ruku i jahači su se zaustavili. Samo je on produžio dalje. Potjerao je konja i približio se mjestu na kojemu su stajali Warton i Terry. Sudac se nalazio nasred ulice, a Terry malo po strani.

Dvojica donedavnih prijatelja s mržnjom su se promatrali. Bilo je očito da za njih ne postoji ništa drugo osim mržnje koja ih je potpuno prožimala i govorila kroz njih.

– Ako misliš da će te ovaj stranac spasiti, ljuto si se prevario – prezirno je rekao Harrison i rukom pokazao Terryja.

– Nemoj misliti da sam kukavica kao ti, pa da ću se okružiti gomilom revolveraša – Warton mu nije ostao dužan. – Moj čovjek je ovdje samo da bi osigurao poštenu igru.

– To bih i ja mogao reći za moje ljude – podrugljivo se nasmijao rančer. – Kao što

vidiš, oni su ostali daleko iza mene.

Sudac nije ništa više rekao, samo je Terryju dao znak da se skloni.

Terry ga je odmah poslušao. I sam je smatrao da je to u redu. Na kraju, samo njih dvojica i moraju riješiti nesporezum.

— Vjerojatno ti je jasno da nemaš nikakvih izgleda u dvojboju sa mnom, Wartone. Ali sam si tako htio.

Sudac se nije dao preplašiti njegovim riječima. Barem se to dalo naslutiti po odlučnom izrazu na njegovom licu, iako je istina možda bila sasvim drukčija. Ako se i bojao, to se na njegovu licu nije moglo naslutiti.

— Sjene su sve kraće, Harrisone. Valjda ne misliš da smo se sastali samo da ugodno proćaskamo.

Rančer je duboko uzdahnuo. Iako je dotad bio ljutit i ni o čemu drugom nije razmišljao osim kako da se osveti, odjednom se rastužio. Pa na kraju, s Wartonom je prijateljevao gotovo trideset godina. Jedan drugome su priskakali u pomoć kad im je bilo najteže, a sad se odjednom bore kao podivljale zvijeri na život i smrt.

Trenutak se kolebao, a onda je ipak tiho prošaptao:

— Pitam se koliko sve ovo ima smisla, Gene.

Sudac je njegovu sumnju protumačio kao strah. Iako su se i njemu samom po glavi vrzmale slične misli, ponos je prevagnuo. Oholo se nasmijao i rekao glasno, da su ga mogli čuti i građani koji su se nalazili podalje.

— Ako si se uplašio, Les, onda se doista ne moramo boriti. Bilo bi mi ispod časti da se borim sa ženom. — Na trenutak je zastao, a onda se slavo-dobitno nasmijuljio: — Da, Les, nemaš nimalo hrabrosti, baš kao neka žena. Počeo si cviliti i kukati kad si osjetio da se moraš boriti. Kad si okružen onim svojim desperadosima, onda si hrabar. Sad, kad se sam moraš boriti za svoj život, srce ti je sišlo u pete.

— Prokleti hvalisavče! Jednom za svagda ću ti pokazati tko je Les Harrison!

Odjednom je odjeknuo pucaj. Dva su se protivnika iznenadeno pogledala, a zatim su se okrenula u smjeru odakle su čuli pucaj. Ugledali su Terryja, koji je u ruci držao revolver, iz čije se cijevi dimilo.

Desetak metara dalje spazili su nekog momka u otmjenom odijelu, koji je lijevom rukom stiskao desno rame. Desna ruka mu je beživotno visila. Unatoč svim njegovim naporima da zaustavi krvarenje, iz rane je šikljala krv. Bilo je očito da mu je ozlijeđena arterija. Kraj njega na zemlji ležala je puška.

Rančer je odmah shvatio što se zbilo. Sav izvan sebe od bijesa zaurao je kao ranjeni bik:

— Što si to, do vraga, namjeravao učiniti, Burte?

Kicoš, kojeg je Terry prvi put vidio na ranču »Tri sombrera«, a poslije i na Harrisonovu ranču, previjao se od bola. Njegovo inače ljepušasto lice sad je bilo potpuno izobličeno. Unatoč silnoj boli koja je postajala sve jača, prislo se da Har-

risonu objasni zbog čega se želio umiješati u sukob.

— Htio sam ti pomoći, Les — jedva je prošaptao.

Iako je to rekao prilično tiho, Harrison ga je ipak čuo. Burtove riječi su samo potvrdile njegove sumnje i rančer je pozelenio od bijesa. Činilo se da će se svakog trenutka rasprsnuti. Kad mu se napokon vratio dar govora, zarikao je:

— Što ti meni uopće imaš pomagati! Zar misliš da sam ne mogu smiriti ovoga parafraskog štakora, i da mi je potrebna tvoja pomoć?! Dobio si što si zaslužio!

— Lijepo sam ti rekao da pripaziš kad se drugi put sret-nemo, no ti me nisi posušao — gotovo očinskim tonom obratio se Terry ranjenom kicošu. On je bio preslab da bi bilo što rekao. Samo je namjestio ljutitu grimasu, a onda opet zajaukao i uhvatio se za ranjeno rame.

— Vodite ga! — zapovjedio je Harrison svojim ljudima, koji su se u međuvremenu primakli da vide što se događa. Oni su nimalo nježno uhvatili kicoša i odvukli ga na stranu. — I da se kojim slučajem više nitko nije umiješao u dvoboj! Obećavam vam da ću takvoga osobno srediti! — dobacio je za njima Harrison.

— Budeš li uopće imao prilike za to! — cinički je napomenuo Warton.

— U to uopće ne moraš sumnjati. Samo ovom nesretniku Burtu možeš zahvaliti što si još živ. To ionako ne mijenja na stvari. Nadam se da si napi-

sao oporuku? — hladno se nas-miješio rančer, koji je opet postao onaj samouvjereni i hladnokrvni Harrison.

Umjesto bilo kakvog odgovora Warton je posegnuo za oružjem. Ali ga nije izvukao jer se u tom trenutku opet dogodilo nešto nepredviđeno.

Iza svojih leđa začuo je strahoviti štopot, koji se sve više približavao. Kad se okrenuo, ugledao je dvopreg što je jurio kao da ga gone svi vragovi. Kola su se tako brzo približavala da je on tek u posljednjem trenutku stigao odskočiti ustranu, inače bi zacijelo završio pod konjskim kopitama i kotačima.

Ni Les Harrison nije gubio vrijeme. Iako se nalazio desetak metara dalje, dvopreg je tako brzo jurio da je i njegov život bio ugrožen. Bacio se ustranu i otkotrljao se do drvenog nogostupa. Kad se uspravo, nešto je ljutito opsovao, pokušavajući očistiti prašinu s odijela.

— Što se ovdje, do vraga, događa? Zar ste sasvim poludjeli? — začuo se neki zvonki ženski glas.

Terry je zaprepašteno pogledao prema kolima. Kad se prašina malo slegla, ugledao je Margit. Učinila mu se ljepšom i poželjnijom nego ikad prije. Na sebi je imala hlače od plavog sukna koje su bile pripjene uz njezine vitke i dugačke noge. Crna košulja još je više isticala njezinu svjetlu put, a njezina duga, plava kosa, rasula se kao zlato po crnoj podlozi.

Kraj nje je sjedio mladić koji je Terryju prije nekoliko dana prišao u salunu i ponudio ga pićem. Terry je iznenađeno zazviždao, jer je pretpostavio što bi to moralo značiti. Dok se ova dvojica žele pobiti kao dva stara jarca, dama je u međuvremenu svoje srce poklonila trećem, pomislio je uz primjesu ironije. Odmah zatim je sam sebe ispravio:

— Ako i nije poklonila srce, čini se da je mladiću ipak dala svoju ruku. Naposljetku, to je sasvim sporedno — poluglasno je promrmljao. — Najvažnije je postići cilj.

Warton i Harrison su potpuno zaboravili na svoje neprijateljstvo. Zblenuto su promatrali čas Margit, da bi im se odmah zatim pogledi zaustavili na nepoznatom mladiću koji se tako prisno ponašao kraj udovice da im nije trebalo mnogo pameti da pogode zbog čega je tako.

— Kakvog je to žutokljunca odabrala Margit? — jedva je promućao Harrison.

Izgledao je kao da ga je pogodio grom iz vedra neba.

— Čini se da je potpuno poludjela ona, a ne mi! Pa pogledaj samo na što nalikuje! — zastenjavao je Warton.

Mladić doista nije bio naočit. Bio je tako mršav da su mu se gotovo nazirala rebra ispod tanke košulje. Lice mu je bilo bolesno žuto, pa je izgledao kao da će se svakog trena onesvijestiti.

Margit je odmah shvatila što ih muči, ali se nije zbunila. Dapače, veselo s nasmiješila i rekla:

— Gene i Les, pridite malo bliže. Što ste se, zaboga, tako ukočili?

Kad su se pozvana dvojica doista približila kolima, ona je mladića nimalo nježno udarila laktom među rebra. On je tiho zaskvičao, ali je shvatio zbog čega je to učinila. Nespretno je sišao s dvokolice, a zatim joj pružio ruku. Ona je tek tada sišla, i to tako dostojanstveno, da bi joj na tome zavidjela i sama engleska kraljica.

— Željela bih vas upoznati sa svojim zaručnikom, gospodo.

— Zaručnikom? — prostenjala su zgranuto u isto vrijeme dvojica potencijalnih dvobojaša.

— Da, zaručnikom. Naša veza je donekle kratka, ali već je pustila duboko korijenje — rekla je odlučnim glasom.

Da bi tome dala dodatno značenje, pogledala je svog zaručnika i upitala:

— Zar ne, dragi?

On se požurio da potvrdno odgovori. Kimao je glavom kao dresirani magarac u cirkusu.

Warton i Harrison su tek sad pobjesnili. Osjećali su se prevarenim i poniženim kao dvostruki rogonje. Mogli su se ljutiti koliko god im bilo drago, to ne bi imalo baš nikakvog efekta. Prvi je to shvatio Warton. Suučesnički se nasmiješio rančeru i rekao:

— Čini mi se da ovdje više nemamo što tražiti, Les.

— Imaš pravo, Gene — muklo je odgovorio njegov do prije nekoliko trenutaka zakleti protivnik.

– Možda bi bilo najbolje da što prije odemo u salun i spe-remo bljutav okus iz usta. Pozi-vam te na piće, Les. I tvoje re-volveraše.

Harrisonovi ljudi su odušev-ljeno prihvatili njegov prijed-log, ali su se suzdržavali da to pokažu prije nego što se njihov gazda ne izjasni.

Pošto je nekoliko trenutaka razmislio, rančer je potvrdno kimnuo glavom, pružio War-tonu ruku i promrmljao:

– Zamisao ti nije loša. Bit će potrebno mnogo viskija prije nego što isperemo ovo smeće.

Njegovi ljudi su zaurrali kao čopor kojota, a onda su požu-rili prema salunu.

Margit je shvatila na što je Harrison ciljao, ali ničim to nije pokazala. I dalje se lju-bazno smješkala, kao majka čija su se divlja djeca napokon smirila.

Warton je opazio da se Terry odvojio i da stoji sa strane. Zbog toga mu je rekao:

– Poziv se odnosi i na tebe. Uostalom, pošteno si ga zaslu-žio.

– Moram obaviti još neki poslić. Nakon toga ću vam se pridružiti – neodređeno je na-pomenuo.

Sudac ga je začuđeno pogle-dao, ali ništa nije rekao. Sleg-nuo je ramenima i požurio za gomilom razularenih ljudi.

– Sve je dobro što se dobro svrši – rekla je Margit i tako zanosno pogledala Terryja da su mu ledima prošli srsi.

– Kako za koga – zabrun-dao je Terry i prezirno pogle-dao mladića. – Dobro je što im nisi odmah sve rekla.

– A što sam im to još mo-rala reći? – zainteresirala se ona.

– Da se tvoj novi zaručnik zove Edward Norton, i da je on zakonski nasljednik polovice »Tri sombrera«.

– Odakle ti to znaš? – za-prepašteno je upitala.

– Ja sam mu rekao – tiho, kao da se ispričava, umjesto Terryja je odgovorio mladi Norton.

– Kako si samo mogao biti tako nesmotren? – prekorila ga Margit.

Njezino lijepo lice malo se namrštilo, a onda je na njemu ponovo zasjao osmijeh: – Sva sreća što nisi rekao pogrešnoj osobi.

– Da, da – nasmiješio se Terry. – Ovako je sve ostalo u obitelji.

– Lijepo rečeno – složila se Margit.

Nema što, mora joj se priz-nati da ima razvijen smisao za praktično, pomislio je Terry.

– Zbog čega si, zapravo, do-šla u grad? – naoko nezainte-resirano ju je upitao.

– Moramo ovdje srediti neke stvarčice. Za to nam je potreban i sudac. Budući da je Gene trenutno malo prenapet, imam dojam da će to malo duže potrajati. – Zastala je i ogledala mladog Nortona. – Zbog toga je možda najbolje da se ti vratiš na ranč, a ja ću ost-ati u gradu. Bit će još bolje da opet dodeš tek za dva ili tri dana – rekla je tonom koji nije dopuštao prigovora.

Njemu to, čini se, nije odgova-ralo, ali joj se nije usudio prot-usloviti. Tada mu je na um pala

spasonošna zamisao. Ponadao se da će mu to pomoći.

— Kako ću se vratiti kad nemam konja? Ne mogu te ostaviti bez tvoje dvokolice — rekao je sav ozaren.

— Imaš pravo, zbilja ne mogu bez kola — složila se s njim Margit.

Kad je mladić već pomislio da se neće morati sam vraćati na ranč, ona se pobjedonosno nasmiješila i rekla:

— Zamolit ćemo ovog džentlmena da ti posudi konja.

Terry je odmah shvatio što je smislila, pa je pristao, iako se nerado odvajao od Bronca. Ali pred njim su se nalazila dva ili tri nezaboravna dana s tom čarobnom ženom.

— Nema problema — napomenuo je — samo se nadam da Edward zna jahati — sumnjičavo je spomenuo.

— Već ću se nekako snaći — nezadovoljno je promrmljao Norton kad je shvatio da je izigran.

Sve troje su zajedno pošli prema konjušnici u kojoj je Terry ostavio Bronca. Tek tada je vidio kako je mladić blijed.

— Siguran sam da će ti svježi zrak na ranču pomoći.

Izgledaš kao da nikad nisi bio na suncu.

— Edward je radio u pošti u Denveru. Malo se kretao na svježem zraku. Za nekoliko tjedana nećeš ga moći prepoznati — Margit je rekla značlački.

Terry je sumnjao u njezine riječi, ali to je zadržao za sebe. Nije želio nešto brzopleto pokvariti sad kad je sve krenulo tako da bolje nije moglo.

Kad su stigli do konjušnice, osedlao je konja i izveo ga na ulicu. Pružio je uzde Nortonu i rekao:

— Bronco je plemenita životinja. Pametniji je od mnogih ljudi. Zbog toga moraš paziti kako s njim postupaš.

— Ne brini, prijatelju — mrzovoljno je promrmljao mladić. Prišao je konju i htio ga zajahati, no ni nakon nekoliko pokušaja nije mu pošlo za rukom. Teškoća je bila u tome što je pastuhu prišao s desne strane.

Terry se slatko nasmijao i rekao kroz smijeh:

— Zapamti jedno pravilo, momče: ženi i konju moraš uvijek prići s prave strane!

U PRIPREMI:

Jack Morton
SUKOB

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 2.340 d, a za 6 mjeseci 1.170 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR-a »Vjesnik«, Interna banka Zagreb s oznakom »za Laso«.

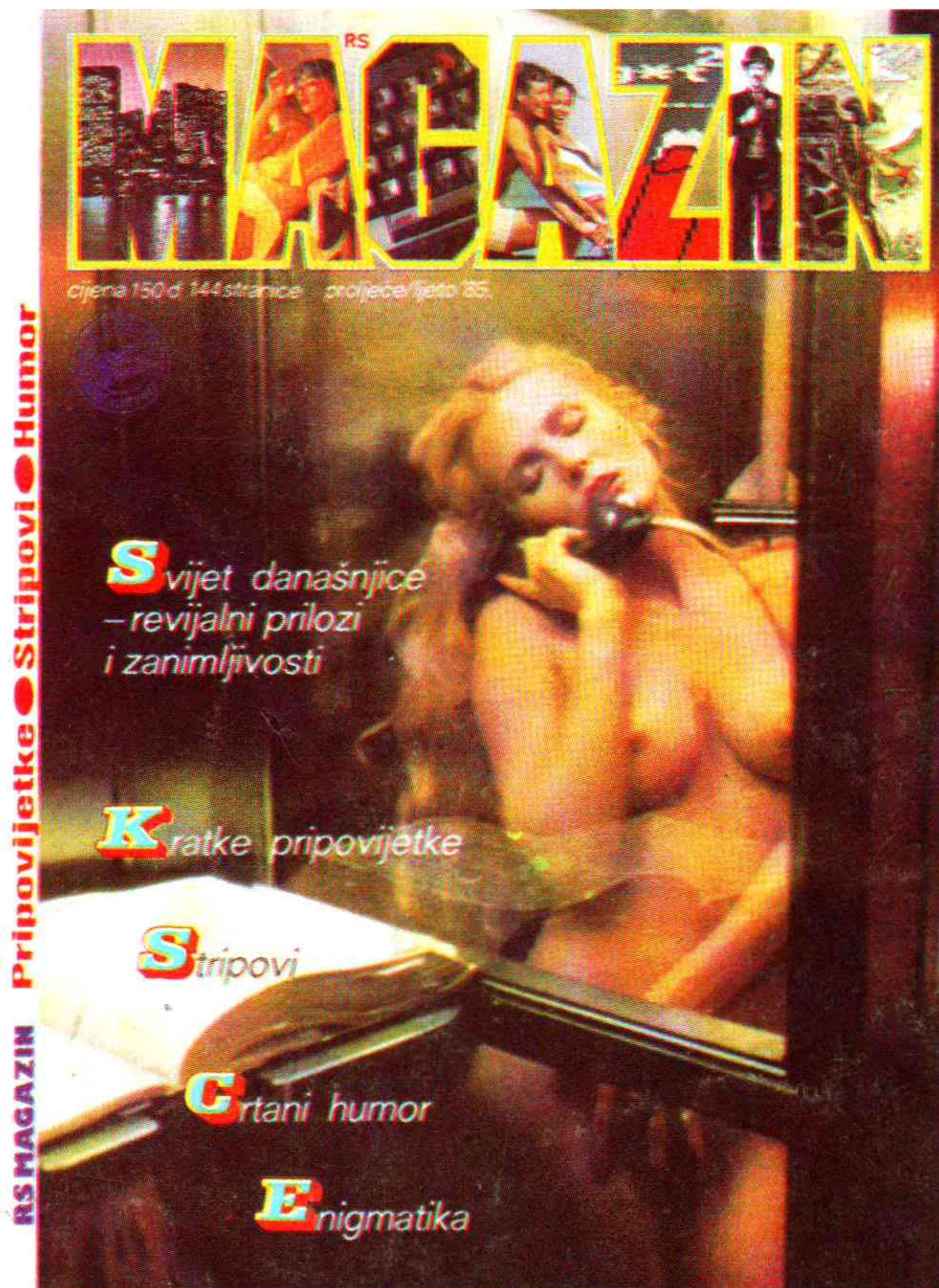
Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 30.000 d, c/b stranica 20.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

u novom revijalnom izdanju donosi:

- **SVIJET DANAŠNJICE** – revijalne priloge o zanimljivostima iz svijeta osamdesetih
- **PRIPOVIJETKE** – Ernesta Hemingwaya, Luigija Pirandella, Pavla Pavličića, Roalda Dahla, Ane Žube, Margaret Gibson i drugih – izbor kratkih priča, ljubavnih, kriminalističkih i SF-pripovijedaka
- **STRIPOVE** – Rip Kirby, Kapetan Niko, Kolekcionar i osvrt **ALTERNATIVNI STRIP**, uz četiri kod nas malo poznata stripa
- **TESTOVE** – »Voli li vas uistinu« i »Kakav ste gost?«
- **HUMOR I ENIGMATIKU**

Potražite novi **RS MAGAZIN** – obilje zanimljivog štiva!